บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินงานวิจัย โดยนำเสนอตามลำดับหัวข้อ ดังนี้

1. ความหมายของคำศัพท์
2. ความสำคัญของคำศัพท์
3. องค์ประกอบของคำศัพท์
4. ประเภทของคำศัพท์
5. ความหมายของการอ่าน
6. ความสำคัญของการอ่าน
7. จุดมุ่งหมายของการอ่าน
8. เทคนิคการอ่าน
9. รูปแบบการอ่าน
10. กระบวนการอ่าน
11. ความเข้าใจการอ่าน
12. ระดับความเข้าใจในการอ่าน
13. ความสัมพันธ์ของคำศัพท์กับการอ่าน
14. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546)
15. การวัดและประเมินผล
16. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของคำศัพท์

คำศัพท์ (Vocabulary) เป็นองค์ประกอบเบื้องต้นในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้รวบรวมและให้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

วิลคินส์ (Wilkins, 1972, p. 111) กล่าวว่า คำศัพท์ไม่ใช่เป็นเพียงแต่คำนาม คำกริยา และคำคุณศัพท์ของภาษาเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงข้อมูลทุกอย่างที่คำศัพท์นั้นส่งผ่านและถ่ายทอดไป

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

มอริส (Morris, 1984, p. 434 อ้างถึงใน กัญญารักษ์ โพธา, ปิยพร กันทะวงศ์, วิลาส วิบูลย์ศิริกุล, อภิวันท์ จันทร์สอน และอุษณีย์ ถาวร, 2547, หน้า 9) แบ่งความหมายของคำศัพท์มี 4 ชนิด ดังนี้

1. คำศัพท์ หมายถึง คำทุกคำหรือกลุ่มคำวลีที่ถูกจัดเรียงเป็นระเบียบ การเรียงตัวอักษร พร้อมทั้งมีการอธิบายความหมายหรือคำแปล

2. คำทุกคำทั้งหมดในภาษา

3. จำนวนคำทุกคำในภาษาที่นำมาใช้และเป็นที่เข้าใจเฉพาะกลุ่มบุคคล กลุ่มสังคมอาชีพ กลุ่มการค้า หรือกลุ่มคำที่นิยมใช้เฉพาะกลุ่ม

4. กลุ่มคำศัพท์ที่นำมาใช้ในเรื่องของศัพท์เทคนิคเฉพาะด้าน และกลุ่มคำที่นำมาใช้ในเรื่องของการแสดง และศิลปะ

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1992, pp. 153-154) กล่าวว่า คำศัพท์เปรียบเสมือนเป็นอวัยวะ (Organs) และเนื้อ (Flesh) ของภาษา ส่วนโครงสร้างของภาษาหรือไวยากรณ์เสมือนเป็นโครงของภาษา (The Skeleton of Language) การใช้โครงสร้างทางภาษาจะไม่มีศักยภาพที่แสดงออกมาได้ถ้าไม่รู้คำศัพท์ที่ถูกต้อง ถึงแม้ว่าการรู้โครงสร้างภาษาหรือไวยากรณ์ทำให้สามารถจัดรูปประโยคได้ถูกต้องในการสื่อความหมาย คำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญมากที่จะเป็นตัวสื่อความหมายออกมา

อัญชิการ์ โรงสะอาด และสุทิน พูนสวัสดิ์ (2540, หน้า 23) กล่าวว่า คำ คือ หน่วยภาษาพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการผูกประโยค ดังนั้น ความรู้เรื่องคำศัพท์จึงมีความสำคัญมากในการช่วยให้เข้าใจสิ่งที่อ่าน

ศิธร แสงธนู และคิด พงศ์ทัต (2537, หน้า 8) กล่าวว่า คำศัพท์ คือ กลุ่มเสียงหนึ่งที่มีความหมายรู้ว่าเป็นคน สิ่งของ อาการหรือลักษณะอาการ

สมสวรรค์ พันธุ์เทพ (2540, หน้า 14) กล่าวว่า คำศัพท์ คือ ถ้อยคำ หรือวลีในภาษาทั้งหมดที่ใช้เป็นตัวแทนในการสื่อความหมาย ความรู้ ความคิดระหว่างหรือเฉพาะบุคคล กลุ่มสังคม กลุ่มอาชีพและชนชาติ

โสภิดา เสรีสุชาติ (2544, หน้า 35) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นกลุ่มเสียง คำหรือวลีในภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมายให้รู้ความต้องการของแต่ละบุคคล กลุ่มคนแต่ละสังคมหรือแต่ละเชื้อชาติ

จากแนวความคิดในการให้ความหมายของคำศัพท์ดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า คำศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบไปด้วยคำหรือกลุ่มคำที่เป็นทั้งคำโดดหรือคำผสม และสำนวนต่าง ๆ หรือเป็นกลุ่มเสียง ใช้ในการสื่อความหมายของคำศัพท์ ความรู้ ความคิดเห็นระหว่างบุคคล กลุ่มสังคม กลุ่มอาชีพและชนชาติ เพื่อแสดงความต้องการและช่วยให้เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ความสำคัญของคำศัพท์

คำศัพท์เป็นสื่อนำความหมายต่าง ๆ จากบุคคลหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง หากไม่เข้าใจความหมายที่ติดมากับคำศัพท์นั้น จะทำให้การสื่อสารขาดประสิทธิภาพ และก่อให้เกิดความไม่เข้าใจหรือเข้าใจผิดระหว่างผู้ที่ส่งสารและผู้รับสาร ดังนั้น คำศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทุกคนต้องเรียนรู้ และให้ความสนใจในการศึกษาเพื่อความชัดเจนในการสื่อความหมาย โดยได้มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

สตีวิค (Stevick, 1982, p. 2) กล่าวว่า คำศัพท์ถือว่าเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา ซึ่งผู้เรียนได้เรียนภาษาต่างประเทศต่อเมื่อ

1. ได้เรียนรู้ระบบเสียง คือ สามารถพูดได้ดีและสามารถเข้าใจได้ดี
2. ได้เรียนรู้และสามารถใช้ไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ ได้
3. ได้เรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากพอสมควร ที่จะสามารถนำไปใช้ได้

ฟรีซ (Fries, 1984 อ้างถึงใน สมใจ หอมสุวรรณ, 2544, หน้า 39) กล่าวว่า ความรู้ในด้านคำศัพท์ถือเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศให้ประสบความสำเร็จนั้นส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษา ซึ่งประกอบด้วยเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ และคำศัพท์ องค์ประกอบทั้ง 3 อย่างนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูด และสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ คือ สามารถใช้สื่อความหมายได้

แครชแซนและเทเรล (Krashen & Terrell, 1983, p. 153) กล่าวว่า คำศัพท์มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ความเชื่อที่เป็นที่ยอมรับกันว่ามนุษย์ใช้รูปแบบและไวยากรณ์เพื่อความเข้าใจความหมาย ซึ่งอาจจะตรงข้ามกับความเป็นจริง เราเรียนรู้ความหมายของคำเพราะว่าเราเรียนรู้ความหมายของเสียงที่เปล่งออกมา การเรียนรู้ขึ้นอยู่กับการใส่ข้อมูลเข้าไปเพื่อให้เกิดความเข้าใจ และความเข้าใจขึ้นอยู่กับความสามารถในการจำ หัวใจของคำ องค์ประกอบสำคัญของเสียงที่เปล่งออกมา ดังนั้น การเรียนรู้จะไม่เกิดขึ้นโดยปราศจากความเข้าใจคำศัพท์

ฮวง (Huang, 1985, pp. 167-168) กล่าวว่า ความจำเป็นในการเรียนภาษาต่างประเทศ การรู้คำศัพท์เป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ตลอดเวลา ซึ่งถ้าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในภาษาใหม่ไม่เพียงพอ จะทำให้ผู้เรียนประสบปัญหาในการสื่อความหมายและความต้องการของตนเองในการอ่านที่นำเสนอเป็นภาษาต่างประเทศได้ ทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการสื่อสาร

วรชาติ ภู่ทอง (2537, หน้า 3) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการถ่ายทอดความคิดและความรู้ในการเรียนภาษาใหม่และเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในกลุ่มผู้เรียน อีกทั้งคำและแนวความคิดของคำศัพท์ควรจะต้องสอนควบคู่กันไป

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

สมปอง หลอมประโคน (2544, หน้า 50) กล่าวว่า คำศัพท์มีความสำคัญต่อภาษาทุกภาษา เพราะเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้เพื่อสื่อความหมายถึงความรู้สึก ความต้องการหรือความรู้ต่าง ๆ ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การมีความรู้และความสามารถในการใช้คำศัพท์ของบุคคล ๆ หนึ่งถือเป็นปัจจัยหลักที่จะบ่งบอกว่าบุคคลผู้นั้นสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด คำศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทุกคนต้องเรียนรู้ และเพิ่มพูนอยู่เสมอเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ

จากที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษสรุปได้ว่า คำศัพท์มีความสำคัญต่อภาษาทุกภาษา เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความคิด ความรู้ในการเรียนรู้ภาษาใหม่ เพราะคำศัพท์จะช่วยให้สามารถสื่อความหมายที่ถูกต้องตามประโยค และมีพัฒนาการในทักษะด้านต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นโดยเฉพาะทักษะด้านการอ่าน

องค์ประกอบของคำศัพท์

ธนสิทธิ์ ศรีรัตน์ (2543, หน้า 11) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. รูปคำ (Form) ได้แก่ ตัวอักษร (ตัวใหญ่หรือตัวเล็ก) การได้ยิน การรู้จักคำ และจำจังหวะของเสียงในประโยค

2. ความหมาย (Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำนั้น ๆ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ประเภทด้วยกัน คือ

2.1 ความหมายตามพจนานุกรม (Lexical Meaning) คำ ๆ หนึ่งมีความหมายหลายอย่าง เช่น

He went to his house.

The president lives in the White House.

The House of Representative is meeting today.

House ในประโยคทั้งสามเป็นคำนามเหมือนกัน แต่ความหมายแตกต่างกันออกไป คือ ประโยคที่ 1 แปลว่าบ้านเป็นที่อยู่อาศัย ในประโยคที่ 2 แปลว่าบ้านประจำตำแหน่งประธานาธิบดี และในประโยคที่ 3 หมายถึง สภา

2.2 ความหมายทางไวยากรณ์ (Morphological Meaning) คำศัพท์บางคำ ซึ่งเป็นคำนามบางจำพวกเมื่อมี s ต่อท้าย เช่น hats, pens จะแสดงความหมายเป็นพหูพจน์ คือ บอกให้ทราบว่ามีจำนวนมากกว่าหนึ่งหรือถ้า s ไปต่อท้ายคำว่า walk ในประโยค She walks home. จะหมายความว่า หล่อนเดินกลับบ้านทุกวันเป็นปกติ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

2.3 ความหมายจากการเรียงคำ (Syntactic Meaning) ได้แก่ ความหมายที่เปลี่ยนแปลงไปตามการเรียงลำดับคำ เช่น boathouse แตกต่างจาก houseboat หรือ Is she going home? แตกต่างจาก She is going home.

2.4 ความหมายตามเสียงขึ้นลง (Intonation Meaning) ความหมายของคำจะเปลี่ยนแปลงไปตามเสียงขึ้นลงที่ผู้พูดเปล่งออกมาแล้วแต่จะอยู่ในรูปประโยคบอกเล่า ประโยคคำถามหรือประโยคอุทาน ตัวอย่างเช่น ในภาษาพูด ประเภทของน้ำเสียงที่ผู้พูดใช้มีความสำคัญต่อความหมายและรูปประโยค ถ้าใช้น้ำเสียงต่างประเภทกัน จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายและเจตนาของการพูดแตกต่างกันออกไป ตัวอย่างเช่น คำ “awful” สามารถออกเสียงได้ 2 แบบใหญ่ ๆ คือ

Awful? เมื่อพูดโดยใช้น้ำเสียงประเภท Rising or Glide up อ่านว่า อัฟ ฟู้ล มีความหมายว่า แย่หรือ? (คุณคิดว่ามัน) แย่อย่างนั้นรึ? ถ้าออกเสียงสูงจะเป็นประโยคคำถามโดยเป็นคำถามแบบลดรูป คือ ลดรูปมาจาก Do you think it’s awful?

Awful! เมื่อพูดโดยใช้น้ำเสียงประเภท Falling or Glide down อ่านว่า อัฟ ฟู้ล มีความหมายว่า แย่จริง แย่มาก แย่นะ ผู้พูดใช้น้ำเสียงต่ำ หนักแน่น ซึ่งแสดงถึงความมั่นใจ (สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย, 2554, หน้า 14)

3. ขอบเขตของการใช้คำ (Distribution) ซึ่งจำแนกออกเป็น

3.1 ขอบเขตในการเรียงลำดับคำ (Word Order) ตำแหน่งของคำในประโยคที่แตกต่างทำให้คำนั้นมีความหมายแตกต่างกันออกไปด้วย ดังประโยคต่อไปนี้

The man is brave. (คำนาม)

They man the ship. (คำกริยา)

We need more man-power. (คำคุณศัพท์)

3.2 ขอบเขตของภาษาพูดและภาษาเขียน คำบางคำใช้ในภาษาพูดเท่านั้น แต่คำบางคำก็ใช้ภาษาเขียนเฉพาะ (จรัสวัฒน์ ไตรรัตน์ และสมิทธ์, 2552, หน้า 21) ซึ่งในภาษาพูด มักจะเป็นการพูดไปเรื่อย ๆ อาจมีอุทานเสริม มีการหยุดลังเลหรือหยุดคิด พูดเป็นกลุ่มคำ เป็นประโยคบอกเล่าบ้าง ประโยคคำถามบ้าง พูดไม่จบประโยคบ้าง ในขณะที่ภาษาเขียนต้องคำนึงถึงความสมบูรณ์ถูกต้องของรูปประโยค จากการเปรียบเทียบวิธีการบรรยายเกี่ยวกับการออกกำลังกายในภาษาพูดและภาษาเขียนต่อไปนี้ เช่น

ภาษาพูด

Um, well now everyone. Wasn’t that fun! Er…um…well, next we’re going to work on all that tummy fat. Now…er…lay on your back and er…put your feet together and er… your arms at your sides. Now, when you’re ready, touch your toes. Oh yes, er… most important -

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

don't forget to keep your legs straight. คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำอุทานที่แทรกแบ่งขัดความในภาษาพูดออกเป็นช่วง ๆ

ภาษาเขียน

The aim of the next exercise is to lose weight around the stomach area and generally strengthen the stomach muscles. Firstly, lay flat on your back with feet firmly together and your arms at your sides. Then, touch your toes with the tips of your fingers, keeping your legs as straight as possible.

3.3 ขอบเขตของภาษาในแต่ละท้องถิ่น การใช้คำศัพท์บางคำมีความแตกต่างกันออกไปในแต่ละท้องถิ่น และแม้แต่ภายในประเทศเดียวกันยังมีภาษาท้องถิ่นที่แตกต่างกันออกไป

กล่าวโดยสรุปองค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษมี 2 ประการ คือ รูปคำและความหมาย ซึ่งมีความหมายตามพจนานุกรม ความหมายทางไวยากรณ์ ความหมายจากการเรียงคำ และความหมายจากการออกเสียงขึ้น-ลงของคำพูด และยังมีขอบเขตของการใช้ ได้แก่ ขอบเขตของการเรียงลำดับคำ ขอบเขตของภาษาพูด ภาษาเขียน และขอบเขตของภาษาในแต่ละท้องถิ่น

ประเภทของคำศัพท์

ประเภทของคำศัพท์ มีนักการศึกษาหลายท่านทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศได้รวบรวมและแบ่งประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

ฟรีซ (Fries, 1945, pp. 44-46) แบ่งคำศัพท์ออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. คำที่แสดงหน้าที่ตามหลักทางไวยากรณ์ (Function Word) เช่น คำบุพบท สันธาน กริยาช่วย

2. คำแทน (Substitute Word) หมายถึง คำที่ทำหน้าที่แทนคำในกลุ่มประเภทเดียวกัน เช่น I, you, we, someone, many และ all เป็นต้น

3. คำที่มีความหมายขึ้นอยู่กับหลักไวยากรณ์ (Grammatically Distributed Word) คือ คำที่ใช้เพื่อให้สอดคล้องกับหลักไวยากรณ์ เช่น some ใช้ในประโยคบอกเล่า any ใช้ในประโยคปฏิเสธ

4. คำที่มีความหมายในตัวเอง (Content Word) เป็นคำที่ใช้เรียกแทน สิ่งของ กริยาอาการต่าง ๆ ซึ่งสามารถหาความหมายได้ในพจนานุกรม

ริชาร์ด (Richard, 1985, pp. 52-61) กล่าวว่า ประเภทของคำศัพท์สามารถจำแนกตามลักษณะของทักษะทางภาษาได้เป็น 2 ชนิด ดังนี้

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

1. คำศัพท์เพื่อใช้ (Expressive Vocabulary) เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในทักษะการพูดและการเขียน ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีความรู้อย่างเพียงพอที่จะนำมาใช้ในการแปลสารในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. คำศัพท์เพื่อรับรู้ (Receptive Vocabulary) เป็นทักษะที่ใช้ในทักษะการฟังและทักษะการอ่าน ซึ่งผู้เรียนไม่จำเป็นต้องรู้ภาษาหรือคำศัพท์มากเท่ากับคำศัพท์เพื่อใช้

เฮแครฟท์ (Haycraft, 1991, p. 76) กล่าวว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์ที่เรียนเพื่อใช้ (Active Vocabulary) ได้แก่ คำศัพท์ที่มุ่งให้ผู้เรียนไม่เพียงแต่รู้จักและเข้าใจความหมายเท่านั้น หากยังมุ่งให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้พูด เขียน หรือแต่งประโยคได้เป็นคำศัพท์ที่มีความถี่ในการใช้สูง (High Frequency Use) มีประโยชน์ และเป็นคำสำคัญ (Keyword) ของแต่ละบทเรียนที่จะสอนนั้น ๆ ควรสอนให้ครบกระบวนการตั้งแต่การออกเสียง การเน้นหนักคำ การสะกดคำ ความหมายในรูปประโยค และในสถานการณ์ที่จะนำไปใช้

2. คำศัพท์ที่เรียนเพื่อรู้ (Passive Vocabulary) ได้แก่ คำศัพท์ที่ผู้เรียนเคยเรียนรู้แล้วแต่ไม่ค่อยมีโอกาสได้ใช้หรือใช้ไม่เป็น หรือเพื่อต้องการเรียนเพื่อให้ทราบความหมายเท่านั้น

การศึกษาคำศัพท์ในภาษาที่สอง โดยส่วนใหญ่แล้ว นักวิจัยได้ให้ความสนใจที่ผู้เรียนในการจดจำคำศัพท์ ในการทดลองวัดความสามารถของผู้เรียนได้โดยเน้นไปที่การวัดปริมาณคำศัพท์ของผู้เรียน ซึ่งความคิดในการรู้ความหมายของคำศัพท์มักจะเข้าใจกัน คือ ความสามารถในการจำได้มากกว่าการใช้คำศัพท์นั้น

ศิธร แสงธนู และคิด พงศ์ทัต (2537, หน้า 34) ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์ที่มีความหมายในตัวเอง (Content Word) คือ คำศัพท์ประเภทที่เราบอกความหมายได้ โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับโครงสร้าง ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายตามพจนานุกรม เช่น dog, box, pen เป็นต้น

2. ศัพท์ที่ไม่มีความหมายแน่นอนในตัวเอง (Function Word) หรือ เรียกว่า คำการยะ ดังนี้ article, preposition, etc. คำประเภทนี้มีใช้มากกว่าคำประเภทอื่น ๆ สอนแปลความหมายไม่ได้ผล ต้องให้สังเกตการณ์ใช้และฝึกการใช้โครงสร้างต่าง ๆ จึงจะเกิดประโยชน์

สมใจ หอมสุวรรณ (2544, หน้า 41) แบ่งประเภทของคำศัพท์ไว้คล้ายคลึงกับ ศิธร แสงธนู และคิด พงศ์ทัต ว่ามี 2 ประเภท คือ

1. คำที่มีความหมายในตัวเอง (Content Words) เป็นคำที่มีความหมายตามพจนานุกรม แต่เปลี่ยนความหมายได้เมื่ออยู่ในตำแหน่งที่ต่างกันในประโยค คำเหล่านี้ได้แก่ คำนาม คำกริยา

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

(ยกเว้น Auxiliary verbs) คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์

2. คำที่ไม่มีความหมายแน่นอนในตัวเอง (Function Words) เป็นคำที่เปลี่ยนความหมายไปตามโครงสร้าง คำเหล่านี้คือ Articles, Prepositions, Personal pronouns, Possessive adjectives, Relative pronouns, Conjunctions, Auxiliary verbs, One หรือ Ones ที่ใช้แทนนาม

กล่าวโดยสรุป ประเภทของคำศัพท์ส่วนใหญ่สามารถแบ่งออกได้ 2 ประเภท คือ คำศัพท์ที่มีความหมายในตัวเอง (Content Word) เป็นคำศัพท์ประเภทที่บอกความหมายได้โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับโครงสร้างมีความหมายตามพจนานุกรมและคำศัพท์ที่ไม่มีความหมายแน่นอนในตัวเอง ส่วนคำศัพท์ที่ไม่มีความหมายแน่นอนในตัวเอง (Function Word) เป็นคำศัพท์ที่ต้องใช้การสังเกตและฝึกการใช้โครงสร้างต่าง ๆ จึงจะเกิดประโยชน์เพราะเป็นคำที่เปลี่ยนความหมายไปตามโครงสร้าง

ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะการรับ (Receptive Skill) ที่มีความสำคัญมาก ได้มีผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านให้ความหมายของการอ่าน ไว้ดังนี้

มอร์ติเมอร์ (Mortimer, 1940, p. 44) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึงกระบวนการตีความหมายหรือแปลความหมาย เพื่อสร้างความเข้าใจจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์อื่น ๆ

มอริส และนี (Morris & Nea, 1984, p. 59) กล่าวว่า ความหมายของการอ่านสามารถแยกออกมาได้เป็น 2 ประเด็นคือ ประเด็นแรกคือ การอ่านเป็นการถอดรหัสภาษา โดยรับรู้ภาษาที่อ่านแล้วให้ความหมายที่เหมาะสมเพื่อถอดรหัสที่ได้ถูกจัดเรียงไว้เพื่อแทนคำพูด และอีกประเด็นหนึ่งคือ การอ่านเป็นการทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน อาจจะต้องตีความเพื่อให้เข้าใจในความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อ

กูดแมน (Goodman, 1973, pp. 11-21) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ของประสบการณ์เดิมทั้งทางด้านภาษา และเนื้อหาเพื่อให้มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น

วิลเลี่ยมส์ (Williams, 1993, pp. 2-8) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่ผู้อ่านต้องใช้ความรู้ความสามารถด้านภาษา ประสบการณ์เดิม ทั้งทางด้านวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี เพื่อทำความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน ช่วยในการตีความหมายในคำ และประโยคให้เข้าใจได้ยิ่งขึ้น

ไซโกะ, กรีนลีฟ, เฮอร์วิซ และโชบาค (Cziko, Greenleaf, Hurwitz & Schoenbach, 2000, pp. 7-15) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อนที่ใช้ในการแก้ปัญหา (Problem Solving) ของผู้อ่านในการทำความเข้าใจข้อความที่อ่านไม่ใช่เพียงแต่การอ่านและรู้ความของคำ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

หรือประโยคเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการเข้าใจ ความคิด ความรู้ต่าง ๆ ที่ได้ถูกกล่าวไว้ในคำหรือประโยคนั้น ๆ ดังนั้น ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถที่จะเข้าใจ และตีความสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายให้ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนที่แสดงออกมาทางข้อความนั้น

ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2532, หน้า 62) กล่าวว่า การอ่าน คือการรับรู้ความหมายของสารจากลายลักษณ์อักษร การแปลตัวหนังสือออกมาเป็นเสียงและความหมาย การอ่านจึงมีเป้าหมายอยู่ที่ผู้อ่านต้องเข้าใจสาร และรับรู้ความหมายของสิ่งที่อ่านได้

สนิท ตั้งทวี (2536, หน้า 42) การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำและความคิด แล้วนำความคิดนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเพียงเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดก็เป็นเพียงเสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทอดหนึ่ง เพราะฉะนั้นหัวใจของการอ่านจึงอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏอยู่ในความนั้น

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542, หน้า 1) กล่าวว่า การอ่านคือความสามารถในการเข้าใจการสื่อความหมายของสัญลักษณ์ต่าง ๆ เนื้อเรื่อง และแนวความคิดจากเรื่องที่อ่าน

ศิวกานต์ ปทุมสูติ (2542, หน้า 14) กล่าวว่า การอ่าน คือ การออกเสียงตามหนังสือเพื่อให้ได้ใจความหรือเข้าใจความหรือเพื่อสื่อความตามหนังสือนั้นประการหนึ่ง หรือแม้ไม่ออกเสียงแต่ทำความเข้าใจความหมายต่าง ๆ ตามหนังสือนั้นประการหนึ่ง และยังมีความหมายกว้างถึงพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ให้เข้าใจ ตลอดจนการคิดเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจนั้นอีกประการหนึ่ง

สมุทร เซ็นเชาวนิช (2542, หน้า 9) ให้ความหมายว่า การอ่าน หมายถึง การสื่อสารความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน มีกระบวนการคล้าย ๆ กับกระบวนการถอดรหัส คือ ผู้เขียนจะอยู่ในฐานะของผู้ลงรหัสความคิด (Encoder) และผู้อ่านจะเป็นผู้ถอดรหัสความคิด (Decoder) นั้น ๆ กระบวนการนี้จะมีพัฒนาการด้วยการฝึกฝนจนชำนาญกับประสบการณ์ ผู้อ่านจะสนใจมุ่งไปจับประเด็นความคิดของผู้เขียนแทน การอ่านกับการคิดเป็นกระบวนการที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องซึ่งกันและกันจนมาอาจจะแยกออกจากกันไม่ได้

ไตรรงค์ เจนการ (2548, หน้า 2) กล่าวว่า ความหมายของการอ่านมีดังนี้

1. การอ่านเป็นกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษรสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้
2. การอ่านเป็นการทำความเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน
3. การอ่านเป็นกระบวนการแห่งความคิดที่มีลักษณะ คือ

3.1 การเข้าใจความหมายของภาษาเป็นการทำความเข้าใจความหมายเรื่องนั้นด้วยการแปลความหมาย ได้แก่ การทำความเข้าใจที่ลึกซึ้งกว่าความหมายธรรมดาของคำ

3.2 การใช้วิจารณญาณในการตัดสินประเมินค่าเกี่ยวกับคุณภาพ ค่านิยม ความเที่ยงตรง และความถูกต้องของเรื่องราวที่อ่าน

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

พรสวรรค์ สีป้อ (2550, หน้า 179) ได้ให้คำนิยามของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการเข้าใจความหมายภาษา การแปลความหมาย และการใช้วิจารณญาณในการตัดสิน ประเมินค่าเกี่ยวกับคุณภาพ ค่านิยม ความเที่ยง และความถูกต้องของเรื่องราวที่อ่านในการอ่าน ผู้อ่านรับรู้ด้วยตาจากนั้นจึงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างคำ และความหมาย ซึ่งเป็นสิ่งที่ยุ่งยาก ซับซ้อนผู้อ่านต้องใช้ความคิด มีความสามารถเพื่อที่จะทำความเข้าใจ และตีความข้อความที่ผู้เขียน สื่อออกมาในรูปของการเขียน

พัชรี ยันตรีสิงห์ (2550, หน้า 1) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการแปลความหมาย ของตัวอักษรที่มีการจดบันทึกไว้ ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจกับความหมายของคำ

จากการให้ความหมายของการอ่านดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การอ่าน หมายถึง การสื่อสารความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยผู้เขียนจะเป็นผู้ลงรหัสความคิดส่วนผู้อ่าน จะเป็นผู้ถอดรหัสความคิด โดยการใช้ความสามารถในการแปลความหมายจากรหัสหรือตัวอักษร ที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ทำให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายตรงตามวัตถุประสงค์ ที่แสดงออกมาจากตัวอักษร โดยการอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องใช้ความคิดพินิจพิจารณาข้อความ ที่อ่าน เพื่อให้สามารถเลือกความหมายได้เหมาะสมที่สุด ดังนั้น ผู้อ่านจะเข้าใจความหมายของ ตัวอักษรหรือข้อความที่อ่านและเจตนารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนได้มากน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม และความรู้ทางภาษาของผู้อ่าน

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากทักษะหนึ่ง โดยเฉพาะปัจจุบันการอ่านได้ถือเป็น สิ่งที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้หรือศึกษาสิ่งต่าง ๆ มากที่สุด ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่าน ไว้ดังนี้

ราล์ฟ (Ralph, 2004) กล่าวว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเสาะแสวงหาความรู้ ได้ตลอดเวลา ช่วยให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของโลกสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปพัฒนา ตนเองทำให้เกิดความคิดและสติปัญญาเป็นคนฉลาดรอบรู้ได้ นอกจากนี้การอ่านยังเป็นกิจกรรม ที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจเป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความสุขให้แก่ตนเองที่ง่ายที่สุด และได้ประโยชน์คุ้มค่าที่สุด

ประเทิน มหาขันธ์ (2530, หน้า 161) กล่าวว่า การอ่านช่วยให้ได้รับความรู้หรือ ตอบสนองในสิ่งที่อยากรู้ โดยนำความรู้จากการอ่านมาปรับปรุงพัฒนาชีวิตของตนเองให้ดีขึ้น พัฒนาอาชีพของตนให้ก้าวหน้าจากการอ่านช่วยให้ชีวิตปลอดภัย และพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้า เพราะถ้าประชาชนอ่านหนังสือได้ ปฏิบัติตามกฎหมายได้ถูกต้อง จะทำให้เกิดความสงบในบ้านเมือง

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

สุขุม เฉลยทรัพย์ (2531, หน้า 14-16) ได้ระบุว่า การอ่านมีความสำคัญ 3 ประการคือ

1. ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม คือ การอ่านจะช่วยให้ประชาชนเปลี่ยนแปลงทันกับความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการ และเพื่อให้บุคคลมีความสามารถช่วยเหลือตนเอง รวมทั้งผู้อื่นได้

2. ด้านของความเป็นชนชาติที่มีอารยะธรรม ถ้าประชาชนของประเทศใดมีความสนใจในการอ่าน และมีเปอร์เซ็นต์การอ่านออกสูง แสดงว่าพลเมืองของประเทศนั้นมีอารยะธรรมสูง

3. ด้านการดำรงชีวิต การอ่านเป็นการสร้างประสบการณ์พื้นฐาน และเป็นการเตรียมตัวเพื่ออาชีพ

สมบัติ จำปาเงิน (2531, หน้า 4) กล่าวว่า บุคคลที่ได้ชื่อว่าอ่านหนังสือเก่ง คือ บุคคลที่อ่านหนังสือได้เนื้อถ้อยกระทงความแท้ สมความตั้งใจของผู้แต่งหนังสือโดยมีความสำคัญของการอ่านแยกได้ดังนี้

1. การอ่านหนังสือทำให้ผู้อ่านเป็นนักประพันธ์ นักการเมือง นักธรรม หรือนักปราชญ์ได้ทำนองเดียวกันอาจทำให้เป็นคนไม่มีศาสนา เป็นคนหมกมุ่นในอบายมุข และเป็นผู้ร้ายได้เหมือนกัน

2. หลักกว้าง ๆ มีว่าถ้าหนังสือเล่มใด มีผู้วิจารณ์ว่าดีเป็นส่วนมาก หนังสือเล่มนั้นมักเป็นหนังสือดี บางท่านถือหลักว่าหนังสือเล่มใดชื่อว่าดีแล้วต้องดีตลอดไปทุกยุคทุกสมัย

3. หนังสือทุกเล่มย่อมเป็นมิตรที่ซื่อสัตย์ ซึ่งจะให้ความรู้ และความคิดแก่ผู้อ่านอย่างเต็มที่

4. วิธีเริ่มต้นการศึกษาวิชาใดที่ใหม่ จงเลือกตำราที่ง่าย ๆ มาอ่านก่อนหรือเริ่มด้วยขั้นต่ำที่สุดไปสู่ขั้นสูงที่สุด วิธีนี้ย่อมรักษาความมั่นคงของความรู้ที่ได้ไว้ชั่วกาลนาน

5. การอ่านหนังสือจงอย่าเพียงแต่อ่านอย่างเดียว จงใช้ความรู้นั้นให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและสาธารณะ

6. การมีหนังสือมาก ๆ ไม่ใช่ความฟุ่มเฟือย การมีห้องสมุดส่วนตัวที่มีหนังสือเพิ่มขึ้นทุกปีเป็นเกียรติยศอย่างหนึ่งของมนุษย์

7. หนังสือเป็นอาหารบำรุงสมอง เป็นช่องทางที่แน่นอนที่สุดของมนุษย์ในอันที่จะสร้างสรรค์อำนาจแห่งจิต เป็นมิตรแท้ที่จะนำมนุษย์ไปสู่ความสำเร็จสมหวังอย่างซื่อสัตย์ที่สุด

ชุลี อินมั่น (2533, หน้า 5) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นยิ่งในชีวิตประจำวันของมนุษย์ เพราะนอกจากมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน แล้วการอ่านยังเป็นบ่อเกิดของความรู้ในการแสวงหาความก้าวหน้า และแนวคิดใหม่ ๆ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ปานจิตต์ โกญจนาวรรณ และธนิกานต์ มาฆะศิรานนท์ (2542, หน้า 27) กล่าวเพิ่มเติมว่า การอ่านที่ดีนั้นต้องมีสมาธิ รับรู้ จัดลำดับ และประมวลข้อมูลที่ได้จากการรับรู้ เพื่อให้ได้สาระมากที่สุด ซึ่งการอ่านมิใช่เพียงความสามารถอ่านและทราบความหมายของสัญลักษณ์ของตัวอักษรได้เท่านั้น แต่ต้องตีความหมายสิ่งที่อ่านให้ได้ขณะเดียวกันด้วย ต้องสามารถสรุป และประเมินผลสิ่งที่อ่านได้ โดยการนำประสบการณ์เดิมที่มีอยู่มาพิจารณาตัดสินว่าถูกต้องสมเหตุสมผลมากน้อยเพียงใด

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542, หน้า 2) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต และช่วยสนองความอยากรู้อยากเห็นอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ได้ทุกเรื่อง ซึ่งมีอยู่ในทรัพยากรสารนิเทศทุกประเภท โดยเฉพาะความอยากรู้ข้อมูลต่าง ๆ ในโลกทั้งข่าวดี และข่าวร้าย เช่น มีข่าวบันเทิง ข่าวความสุข ข่าวความทุกข์ ความสำเร็จ ข่าวโศกนาฏกรรม และอื่น ๆ

ภิญโญ คล้ายบวร (2545, หน้า 3-5) กล่าวว่า ความสำคัญของการอ่านมีบทบาทสำคัญอยู่ 2 ประการ คือ บทบาทต่อตัวผู้อ่านและบทบาทต่อสังคม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. บทบาทต่อตัวผู้อ่าน ได้แก่

1.1 การอ่านช่วยให้เกิดความรู้ทางวิชาการ โดยการอ่านมีความสำคัญต่อการศึกษาเล่าเรียนในทุกระดับชั้น ถึงแม้ว่าจะสามารถแสวงหาความรู้จากห้องเรียนได้โดยตรง แต่ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยการอ่านศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองเพิ่มเติมจากสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่น หนังสือ วารสาร เอกสาร เป็นต้น โดยไม่มีการจำกัดเวลาและสถานที่ เพื่อให้ได้รับความรู้เพิ่มขึ้นในองค์ความรู้ต่าง ๆ

1.2 การอ่านช่วยพัฒนาอาชีพ คือ การอ่านทำให้ทราบถึงข้อมูลต่าง ๆ สามารถนำข้อมูลนั้นมาใช้ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการประกอบอาชีพหรือการเลือกอาชีพที่ตนถนัด และพัฒนาอาชีพของตนเจริญก้าวหน้ามากขึ้น

1.3 การอ่านช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เพราะการอ่านทำให้ทราบถึงพัฒนาการต่าง ๆ ของโลก ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ ผู้อ่านสามารถนำความรู้ความคิดเหล่านั้นมาใช้ในการทำงานและใช้ในชีวิตประจำวัน สามารถจินตนาการหรือประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ

1.4 การอ่านช่วยพัฒนาจิตใจให้เจริญงอกงาม การอ่านถือได้ว่าเป็นการพักผ่อนที่มีคุณค่าอย่างหนึ่งของมนุษย์ เช่น การอ่านหนังสือวรรณคดี สารคดี นวนิยาย หนังสือธรรมะ เป็นต้น ซึ่งนอกเหนือจากจะก่อให้เกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจและความรู้แล้ว ยังช่วยพัฒนาจิตใจให้เกิดความเมตตากรุณา และความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

1.5 การอ่านช่วยอำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวัน ตลอดจนป้องกันและแก้ปัญหาบางอย่างได้ กล่าวคือ การอ่านช่วยลดขั้นตอนในการติดต่อในแวดวงธุรกิจ ลดค่าใช้จ่ายบางอย่างในชีวิตประจำวัน เช่น การติดต่อซื้อขายสินค้า การตรวจหาแหล่งผลิตหรือแหล่งจำหน่ายสินค้าได้จากสมุดโทรศัพท์ หรือช่วยทำให้ทราบถึงกรรมวิธีในการถนอมรักษาอาหารสดให้เก็บไว้ได้นานวัน หรือทำให้ทราบว่าผักผลไม้มีสารพิษตกค้างอยู่ก่อนนำมารับประทานควรเท่าไรเหมาะกับการบริโภคหรือไม่ ซึ่งทำให้ประหยัดเวลา ลดค่าใช้จ่าย และเป็นการรักษาสุขภาพ

1.6 การอ่านช่วยให้ผู้คนมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม บุคลิกภาพของมนุษย์ที่แสดงออกให้ปรากฏแก่ผู้พบเห็น จะมีส่วนเกี่ยวข้องสำคัญกับความรู้ อารมณ์ และการกระทำ กล่าวคือ การอ่านช่วยให้มนุษย์มีความรู้และเกิดปัญญา อันเป็นเครื่องมือที่ทำให้มนุษย์แสดงออกทางอารมณ์ได้ถูกต้องกับกาลเทศะ ดังนั้น จะมีการกระทำหรือพฤติกรรมที่ถูกกาลเทศะตามมา

2. บทบาทต่อสังคม

2.1 การอ่านมีบทบาทในการช่วยให้เกิดความเข้าใจในเรื่องการเมืองการปกครอง การอ่านทำให้ประชาชนมีความรู้ ความคิด และการตัดสินใจอย่างถูกต้องในการใช้วิจารณญาณเลือกบุคคลเข้าไปเป็นปากเสียงแทนตนในการปกครองประเทศ ทำให้เกิดผลดีต่อสังคม และประเทศชาติ

2.2 การอ่านมีบทบาทในแง่การให้ความร่วมมือของคนในสังคม การอ่านทำให้ผู้อ่านเข้าใจผู้อื่น ให้ความร่วมมือกับกลุ่ม รวมถึงให้และรับความช่วยเหลือจากผู้อื่นได้

2.3 การอ่านทำให้เข้าใจสภาพเศรษฐกิจและวัฒนธรรมต่าง ๆ ของสังคมซึ่งหมุนเวียนเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว เพราะการคมนาคมติดต่อสื่อสารถึงกันได้สะดวกรวดเร็ว ทำให้ผู้อ่านสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ได้อย่างเป็นสุข ทำให้ตนเอง ครอบครัว และสังคมรอบข้างเป็นสุข

สุพรรณี วราทร (2545, หน้า 21) กล่าวว่า ความสำคัญของการอ่านมีความสำคัญในด้านการเสริมสร้างความรู้ความชำนาญทางวิชาชีพ ช่วยให้ผู้อ่านสามารถคิดหาความรู้เกิดการพัฒนาด้านอาชีพ เกิดความคิด และแนวทางใหม่ในการปฏิบัติ ซึ่งนำไปสู่การปรับปรุงทำให้การพัฒนาด้านต่าง ๆ มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ประเสริฐศักดิ์ เหินไธสง (2546, หน้า 11) กล่าวว่า การอ่านเป็นศูนย์กลางหรือหัวใจที่จะช่วยพัฒนาทักษะทางการศึกษาทางภาษา ช่วยส่งเสริมให้รู้จักใช้กระบวนการคิดอันเป็นแนวทางไปสู่การพัฒนา การฟัง การพูด และการเขียนได้ดี คือ ถ้าสอนอ่านให้เด็กอ่านได้ อ่านเป็น ย่อมติดในภาษาที่ได้จากการอ่านหรือภาษาหนังสือ ซึ่งสามารถนำมาพัฒนาภาษาพูดได้ พัฒนาพื้นฐานในการฟังให้สามารถฟังเรื่องราวต่าง ๆ ได้ดี มีวิจารณญาณในการฟัง และการที่เด็กสามารถอ่านได้มาก

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ย่อมช่วยให้ได้รูปแบบการใช้ภาษาที่หลากหลายในการเขียนสื่อความคิด ความต้องการต่าง ๆ ได้มาก สามารถที่จะบันทึกข้อความ ย่อเรื่อง และเรียบเรียงข้อความที่ได้จากความคิดได้ดีขึ้น

จากความสำคัญของการอ่านข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับทุก ๆ คน ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ ความคิดหรือข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เพราะการอ่านจะช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน สามารถติดตามความเคลื่อนไหวหรือเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในโลกปัจจุบัน มีความคิดสร้างสรรค์ บุคลิกภาพที่ดี ตลอดจนสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ อันจะนำไปสู่การดำรงชีวิตที่สงบสุขในสังคมไทย

จุดมุ่งหมายของการอ่าน

รัชนี ซอโสตถิกุล (2550, หน้า 1) กำหนดจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 2 ประการ คือ

1. การอ่านเพื่อการศึกษา (Work-study Type Reading) เป็นการอ่านที่ต้องการความเร็วสูงพอประมาณ การอ่านแบบนี้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ ต้องการครอบคลุมเนื้อหาให้ได้มากที่สุด เก็บใจความสำคัญ และรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

2. การอ่านเพื่อการพักผ่อนและความบันเทิง (Recreatory Reading) เป็นการอ่านเพื่อความรื่นรมย์เป็นส่วนตัวหรือพักผ่อนหย่อนใจเป็นส่วนใหญ่ เช่น การอ่านนวนิยาย เรื่องสั้น การอ่านชนิดนี้มักไม่ต้องการความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากนักจะอ่านโดยใช้ความเร็วช้าหรือเร็วอย่างไรก็ได้สุดแล้วแต่ความพึงพอใจของผู้อ่านเป็นสำคัญ

ศิริพร พงษ์สุรพัฒน์ (2539, หน้า 37-38) กล่าวถึง การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพว่าทุกครั้งที่อ่านต้องกำหนดจุดมุ่งหมายเอาไว้ก่อนที่จะเริ่มอ่านเสมอ ซึ่งแต่ละคนย่อมมีจุดมุ่งหมายในการอ่านไม่เหมือนกันแล้วแต่ประสบการณ์ และอาชีพการงานของแต่ละคนเป็นสำคัญในบางครั้งการอ่านเพราะอยากรู้หรืออยากได้อะไรบางอย่างจากการอ่านนั้น เช่น ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น ความบันเทิง หรือความรู้สึกต่าง ๆ ของบุคคลในสังคม โดยจุดมุ่งหมายของการอ่านโดยทั่ว ๆ ไป พอสรุปได้ดังนี้

1. เพื่อเข้าใจประสมประสาน และเชื่อมโยงลำดับความนึกคิดของผู้เขียน
2. เพื่อเข้าใจ ใจความหลัก
3. เพื่อทราบหลักการขั้นมูลฐานอย่างกว้าง ๆ และเพิ่มพูนความรู้โดยทั่ว ๆ ไป
4. เพื่อเข้าใจข้อเท็จจริง และรายละเอียดปลีกย่อยที่สำคัญบางอย่าง
5. เพื่อค้นหาข้อมูลหรือความรู้เฉพาะ
6. เพื่อกำหนดความหมายหรือคำนิยามของคำศัพท์เฉพาะ
7. เพื่อปฏิบัติตามคำแนะนำหรือเข้าใจวิธีทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้โดยถูกต้อง

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

8. เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะด้าน

9. เพื่อเข้าใจเทคนิควิธีที่จะตีความจากตาราง กราฟ แผนภูมิ หรือแผนที่ และสื่ออื่น ๆ ที่เป็นเครื่องช่วยในการอ่าน

10. เพื่อวิจารณ์ และประเมินคุณค่า

11. เพื่อพิจารณาความนึกคิดที่เป็นเหตุเป็นผล และน่าเชื่อถือของผู้เขียน

12. เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงหรือความถูกต้องของงานเขียนบางอย่าง

13. เพื่อรวบรวมความคิดเห็น และกำหนดกฎเกณฑ์เพื่อการตัดสินใจหรือพยากรณ์ผลที่จะตามมา

14. เพื่อเป็นการเตรียมตัวหาข้อมูล หลักฐานสำหรับสนับสนุนความคิดเห็นหรือข้อโต้แย้งต่าง ๆ ทั้งที่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ

15. เพื่อเขียนรายงานทางวิชาการประจำภาคการศึกษา

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535, หน้า 178-179) กล่าวว่า การอ่านเพื่อการสื่อสารเป็นการอ่านเพื่อวัตถุประสงค์ใดวัตถุประสงค์หนึ่งนอกเหนือไปจากการอ่านเพื่อศึกษาตัวภาษา เพราะในชีวิตจริง การอ่านสิ่งต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ ป้ายประกาศ โฆษณาหรือแม้แต่นวนิยาย ผู้อ่านไม่ได้สนใจที่ตัวภาษาแต่สนใจที่สาระที่ได้รับหลังจากนั้นจะมีการแสดงออกต่อสิ่งที่อ่านในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เมื่ออ่านพบประกาศสมัครงานอาจจะเขียนจดหมายไปสมัคร เป็นต้น จุดมุ่งหมายของการอ่านนั้นเป็นส่วนสำคัญของการอ่านเพื่อการสื่อสาร

การอ่านที่ประสบความสำเร็จได้อย่างรวดเร็วนั้น ผู้อ่านควรมีจุดมุ่งหมายในการอ่านซึ่งมีความหลากหลายขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้อ่านเป็นหลัก

ผกาศรี เย็นบุตร (2542, หน้า 14-15) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่มนุษย์ต้องใช้เพราะมนุษย์อยู่ร่วมกันในสังคม จะต้องมีการติดต่อสื่อสาร คือ มีฝ่ายรับสารและฝ่ายส่งสาร การอ่านจะอยู่ในฝ่ายรับสาร การอ่านจะมีจุดประสงค์ที่แตกต่างกันไปตามความต้องการของผู้อ่าน ดังนี้

1. อ่านเพื่อทราบข่าวสารข้อเท็จจริง การอ่านแบบนี้เป็นการอ่านรวดเร็ว สิ่งที่ต้องการคือ คำตอบสั้น ๆ หัวข้อหรือข้อความที่สำคัญ เช่น การอ่านป้ายนิเทศ ข้อความโฆษณา การอ่านพาดหัวข่าว เป็นต้น

2. อ่านเพื่อแสวงหาความรู้ เป็นการอ่านเพื่อให้เป็นผู้ตามทันเหตุการณ์และความเป็นไปของสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัว โดยเหตุที่มนุษย์จำเป็นต้องแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ และสติปัญญา การอ่านหนังสือทุกชนิดจึงช่วยให้มีเจตคติต่อโลกในมุมกว้าง เป็นคนทันสมัย ทันเหตุการณ์ ได้เรียนรู้ทัศนะใหม่ ๆ รวมถึงเข้าใจปัญหา และสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

3. อ่านเพื่อการศึกษาค้นคว้า เป็นการอ่านเพื่อให้ได้ความรู้มาเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนและงานอาชีพ สิ่งพิมพ์ที่จะให้ประโยชน์ดังกล่าว เช่น หนังสือตำราวิชาการต่าง ๆ หนังสือคู่มือ หนังสืออ้างอิง และวารสารทางวิชาการผู้อ่านต้องเข้าใจลักษณะของหนังสือและสิ่งพิมพ์ดังกล่าวตลอดจนวิธีอ่านหนังสือ และสิ่งพิมพ์นั้น ๆ

4. อ่านเพื่อสนองความต้องการทางธรรมชาติ มนุษย์มีความต้องการทางธรรมชาติ คือ ต้องการความรัก ความมั่นคงในชีวิต การเป็นที่ยอมรับในสังคม และการได้รับความนับถือ การอ่านหนังสือจะช่วยตอบสนองสิ่งเหล่านี้ได้ โดยทำให้รู้จักตนเองดีขึ้น มีความคิดกว้างขวาง มีแนวทางดำรงชีวิตอย่างเป็นสุข สามารถปรับปรุงตนเองให้อยู่ในสังคมได้ดี และเข้ากับคนอื่นได้ มีความรู้ความสามารถในอาชีพการงาน และประสบความสำเร็จในชีวิต

5. อ่านเพื่อการพักผ่อนและความบันเทิง มีกิจกรรมหลายอย่างที่จะกระทำเพื่อการพักผ่อนและความบันเทิง แต่วิธีที่สะดวกและประหยัดที่สุด คือ การอ่านหนังสือ การอ่านหนังสือบางประเภทช่วยผ่อนคลายอารมณ์จากงานประจำวัน ถือว่าเป็นการพักผ่อนทางสมองได้ทางหนึ่ง เช่น การอ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดี สารคดี ในหนังสือนิตยสาร และวารสารทั่วไป

การอ่านหนังสือครั้งหนึ่ง ๆ ผู้อ่านจะมีจุดประสงค์ที่เด่นชัดเพียงประการเดียวหรือหลายประการก็ได้ เช่น การอ่านนวนิยาย ผู้อ่านอาจต้องการอ่านเพื่อการพักผ่อนเป็นการอ่านเพื่อฆ่าเวลาหรือคลายเครียด หรือผู้อ่านอาจจะอ่านนวนิยายเพื่อการศึกษาค้นคว้า และอ่านเพื่อการพักผ่อนไปพร้อม ๆ กันได้

จากจุดมุ่งหมายของการอ่านข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า บุคคลแต่ละคนย่อมมีจุดมุ่งหมายในการอ่านไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับผู้อ่านว่าต้องการอ่านเพื่ออะไร และการอ่านหนังสือแต่ละประเภทย่อมมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แตกต่างกันไป ดังนั้น ก่อนการอ่านทุกครั้งผู้อ่านต้องมีการกำหนดจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน เพราะจะทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ประสบความสำเร็จ และประหยัดเวลาในการอ่าน

เทคนิคการอ่าน

อัญฑิการ์ โรงสะอาด และสุทิน พูลสวัสดิ์ (2540, หน้า 7) ได้กล่าวว่า เทคนิคการอ่านแบ่งออกเป็นการอ่านแบบกวาดสายตาจับใจความสำคัญ และการอ่านข้าม ๆ (Scanning and Skimming) โดยเทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษต้องมีการอ่านนำร่องก่อน (Pre- reading) เป็นการอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อให้ได้ภาพรวม ๆ ของเรื่อง ทำได้ดังนี้

1. อ่านชื่อเรื่องและหัวข้อรอง (Title and Subtitle)
2. อ่านย่อหน้าแรก

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

3. สังเกตพวกภาพประกอบ กราฟ ฯลฯ

4. อ่านประโยคแรกและสุดท้ายของแต่ละย่อหน้าที่เหลือ

5. อ่านย่อหน้าสุดท้ายหรือสรุปเรื่อง เพราะเป็นตัวช่วยที่จะบอกใจความสำคัญหรือจุดประสงค์ของเรื่อง

นอกจากเทคนิคการอ่านนำร่องก่อน ยังมีเทคนิคอื่น ๆ โดยเฉพาะเทคนิคการอ่านแบบข้าม (Skimming) และการอ่านแบบค้นหา (Scanning)

การอ่านแบบค้นหา เป็นการอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อค้นหาข้อมูลบางอย่างที่ต้องการโดยมีคำนำทาง เช่น ชื่อหมวดหมู่ ชื่อคน นามสกุล วันที่ ตัวเลข ฯลฯ เทคนิคการอ่านแบบค้นหา คือ การเคลื่อนสายตาอย่างรวดเร็ว แบบบนลงล่างและพุ่งความสนใจไปที่ข้อมูลที่ต้องการหาเท่านั้น เมื่ออ่านแต่ละย่อหน้าแล้วจะมาถึงขั้นตอนของการตอบคำถาม

ลักษณะคำถามในข้อสอบการอ่านแบ่งได้ 5 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1. คำถามประเภทความคิดหลัก (Main Idea Questions)

2. คำถามประเภทรายละเอียด (Detail Questions)

3. คำถามประเภทความหมายแฝง (Inference Questions)

4. คำถามประเภทคำศัพท์ในเรื่อง (Vocabulary-in-context Questions)

5. คำถามประเภทอ้างอิง (Reference Questions)

การอ่านแบบข้าม เป็นการอ่านอย่างรวดเร็ว เพื่อต้องการข้อมูลโดยทั่ว ๆ ไป (General Information) จะไม่อ่านทุกตัวอักษร แต่จะอ่านแบบข้าม ๆ แต่จะสามารถจับใจความได้โดยส่วนใหญ่จุดประสงค์ของการอ่านข้าม คือ ต้องการรู้เนื้อหาที่เป็นภาพรวม ๆ ของเรื่อง ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องสนใจโครงสร้างของเรื่องหรือรายละเอียด โดยทำตามขั้นตอนดังนี้ อ่านหัวเรื่อง อ่านย่อหน้าแรกอย่างรวดเร็วเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง (Main Idea) อ่านประโยคแรกของทุกย่อหน้าที่เหลือเพื่อจับใจความสำคัญของย่อหน้านั้น อ่านย่อหน้าสุดท้ายอย่างรวดเร็ว และสังเกตลักษณะตัวพิมพ์พิเศษ เช่น ตัวเอน ตัวหนา ฯลฯ เพราะจะเป็นการเน้นย้ำใจความสำคัญจากเทคนิคการอ่านข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า มี 2 แบบ คือ การอ่านแบบค้นหา เป็นการอ่านเพื่อค้นหาข้อมูลโดยการเคลื่อนสายตาอย่างรวดเร็ว และการอ่านแบบบนลงล่างเป็นการพุ่งความสนใจไปที่ข้อมูลที่ต้องการหาเท่านั้น ส่วนการอ่านแบบข้าม เป็นการอ่านอย่างรวดเร็ว เพื่อต้องการข้อมูลโดยทั่ว ๆ ไป ไม่อ่านทุกตัวอักษร แต่จะอ่านแบบข้าม ๆ เพื่อจะได้รู้ภาพรวมของเนื้อหา โดยทั่วไปลักษณะคำถามในการอ่านสามารถเป็นออกเป็น 5 ประเภท คือ ประเภทความคิดหลัก ประเภทรายละเอียด ประเภทความหมายแฝง ประเภทคำศัพท์ในเรื่อง และประเภทอ้างอิง

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

รูปแบบการอ่าน

คะนึงนิตย์ จันทุรัตน์ (2545, หน้า 11) กล่าวว่า รูปแบบของการอ่านมี 3 รูปแบบใหญ่ ๆ คือ ท็อปดาวน์-โมเดล (Top-down Model), บ็อททอมอัพ-โมเดล (Bottom-up Model) และ อินเทอร์แอคทีฟ-โมเดล (Interactive Model)

ท็อปดาวน์-โมเดล เป็นรูปแบบการอ่านที่แพร่หลายอย่างมาก การอ่านสามารถเรียนรู้ได้ตามธรรมชาติ เช่น เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมที่มีตัวหนังสือหรือการอ่านบทอ่านที่เป็นจริง และการอ่านไม่สามารถแยกออกจากการเขียน การพูด การฟังได้ เพราะจะมีการทักษะทั้ง 4 อย่างนี้ในการสื่อสารพร้อมกันในชีวิตจริง รูปแบบท็อปดาวน์ เน้นที่ตัวผู้อ่าน คือ ความหมายหรือความเข้าใจเริ่มต้นจากตัวผู้อ่านที่มีความรู้เดิมและประสบการณ์ของตัวเองได้คาดการณ์ความหมายของสิ่งที่อ่านไว้แล้ว โดยมองบทอ่านอย่างคร่าว ๆ ซึ่งบทอ่านที่จะอ่านละเอียดต่อไปนั้นจะช่วยยืนยันความเข้าใจหรือการคาดการณ์ที่มีไว้ล่วงหน้าแล้ว หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่าความหมายหรือความเข้าใจพื้นฐานสำหรับการถอดรหัสคำ และความหมายนั้นเกิดจากตัวผู้อ่านมิใช่จากตัวบทอ่านหรือตัวอักษร กระบวนการอ่านจะเริ่มจากส่วนรวมจนถึงส่วนย่อย

บ็อททอมอัพ-โมเดล เป็นรูปแบบการอ่านที่มีมาตั้งแต่ในอดีต รูปแบบนี้ไม่ได้กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับบทอ่านหรือผู้เขียนและไม่ได้ให้ความสำคัญกับความรู้เดิมประสบการณ์ของผู้อ่าน ความหมายจะอยู่ที่บทอ่านเท่านั้น การอ่านตามรูปแบบ บ็อททอมอัพจะเป็นการสื่อสารทางเดียว คือ ผู้อ่านและบทอ่าน ในขณะที่การอ่านในรูปแบบท็อปดาวน์จะเป็นการสื่อสารสองทางหรือเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียนผ่านทางบทอ่าน คือ ผู้อ่านและผู้เขียน (บทอ่าน) นักวิจัยที่สนับสนุนรูปแบบนี้เห็นว่าบทอ่าน คือ เสียงพูดที่ถูกบันทึกเป็นตัวอักษรเน้นการถอดรหัสคำ เมื่อผู้อ่านสามารถถอดรหัสคำได้ความหมายจะเกิดขึ้น โดยผู้อ่านพยายามเริ่มจากสัญลักษณ์ระดับตัวอักษรเป็นเสียง และเป็นคำเมื่อสามารถอ่านออกเสียงคำได้แล้วความหมายจะตามมา สิ่งสำคัญที่สุด คือ ผู้อ่านต้องสามารถออกเสียงคำนั้นให้ได้ก่อน

อินเทอร์แอคทีฟ-โมเดล ในขณะที่รูปแบบการอ่าน บ็อททอมอัพ เป็นรูปแบบที่มีมาแต่ดั้งเดิมจนถึงทศวรรษที่ 1970 มีแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการอ่านแบบใหม่ และเกิดรูปแบบการอ่านใหม่ คือ ท็อปดาวน์ แม้รูปแบบ ท็อปดาวน์ จะเป็นที่แพร่หลาย แต่มีการวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากและมีการพยายามที่จะหันไปหารูปแบบการอ่านแบบเดิม คือ บ็อททอมอัพ อย่างไรก็ตามมีนักวิจัยการอ่านจำนวนหนึ่งที่มองเห็นข้อด้อยข้อดีของรูปแบบการอ่านทั้งสองจึงพยายามนำข้อดีของรูปแบบการอ่านทั้งสองนั้นมาใช้ในรูปแบบการอ่านอีกรูปแบบหนึ่ง คือ อินเทอร์แอคทีฟ-โมเดล โดยผู้อ่านจะใช้ทั้งท็อปดาวน์และบ็อททอมอัพรวมกัน เป็นกระบวนการรับรู้ทางสายตา (Perceptual Process) และทางสมอง (Cognitive Process) จะเป็นการเชื่อมรูปแบบระหว่าง

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ท็อปดาวน์และบ็อททอมอัพเข้าด้วยกัน เพื่อทำความเข้าใจบทอ่านที่ผู้อ่านจะมองเห็นทั้ง คำ โครงสร้าง ความหมาย ความรู้เดิม และประสบการณ์มาสังเคราะห์สร้างข้อสมมติฐาน ประเมิน และยืนยันหรือไม่ยืนยันข้อสมมติฐานนั้น รูปแบบนี้ให้ความสำคัญทั้งบทอ่านและผู้อ่านเท่าเทียมกัน

จากรูปแบบการอ่านข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า มี 3 รูปแบบใหญ่ ๆ คือ ท็อปดาวน์-โมเดล เป็นการเน้นความหมายที่เกิดจากตัวผู้อ่านที่มีความรู้เดิมและประสบการณ์ของตนในการคาดเดาความหมายของสิ่งที่อ่าน ส่วนบ็อททอมอัพ-โมเดล เป็นความหมายที่อยู่ในบทอ่านเท่านั้น เพราะบทอ่านถือเป็นตัวอักษรเน้นการถอดรหัสคำ เมื่อสามารถถอดรหัสของคำได้แล้ว จะทำให้ทราบถึงความหมายของสิ่งที่อ่าน และ อินเทอร์แอคทีพ-โมเดล เป็นกระบวนการรับรู้ทางสายตาและสมองเป็น การเชื่อมรูปแบบระหว่างท็อปดาวน์และบ็อททอมอัพเข้าด้วยกัน โดยให้ความสำคัญทั้งบทอ่านและผู้อ่านเท่า ๆ กัน โดยที่ผู้อ่านได้ความหมายของสิ่งที่อ่านจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ปรากฏ และขณะเดียวกันจะใช้ความรู้เดิมของผู้อ่านประกอบไปด้วย ดังนั้น จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันนี้ เมื่อกล่าวเกี่ยวกับการอ่าน จะไม่ได้หมายถึงตัวบทอ่านหรือผู้อ่านเพียงฝ่ายใดฝ่ายเดียวเท่านั้น แต่จะเน้นให้เห็นความสำคัญของทั้งสองฝ่ายว่า กระบวนการอ่านจะต้องเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างผู้อ่านและตัวบทอ่าน

กระบวนการอ่าน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการอ่านหลายท่านได้อธิบายเกี่ยวกับกระบวนการอ่านไว้ดังนี้

นัททอล (Nuttall, 1989, pp. 4-5) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่สืบเนื่องมาจากกระบวนการเขียน โดยที่ผู้เขียนจะเป็นผู้ลงรหัสภาษาให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกันกับผู้เขียน ซึ่งในกระบวนการอ่านหากผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจในรหัสภาษาก็จะทำการอ่านทบทวนในรหัสภาษานั้นใหม่อีกครั้ง

เซลซี เมอร์เซีย และออลชเทน (Celce-Murcia & Olshtain, 2000, p. 119) กล่าวว่า กระบวนการอ่าน เป็นกระบวนการอ่านเพื่อให้เกิดความหมายซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ที่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน โดยที่ผู้อ่านเองแทบจะไม่รู้ตัว คือ การถอดรหัส (Decode) การตีความ (Interpret) ข้อความนั้นแล้วหาความหมาย และความเข้าใจ (Understand) ซึ่งในกระบวนการอ่านนั้นไม่สามารถที่จะเกิดขึ้นเองได้จะต้องมีผู้เข้าร่วม คือ ผู้เขียน (Writer) ตัวสื่อ (Text) และผู้อ่าน (Reader) ร่วมด้วย

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2545, หน้า 11) กล่าวว่า กระบวนการอ่านเป็นกระบวนการที่มีองค์ประกอบอย่างน้อย 3 ลำดับ ดังนี้คือ ผู้เขียนเป็นผู้ที่ลงรหัสความคิดหรือความหมายออกมาในรูปแบบภาษา สื่อหมายถึงตัวอักษรที่ผู้เขียนแสดงให้ผู้อ่านถอดรหัสความหมาย และผู้อ่าน คือผู้ที่ถอดรหัสจากตัวอักษร หรือตัวภาษานั้นออกมา คล้ายคลึงกับศิริพร พงษ์สุรพัฒน์ (2539, หน้า 11-12) กล่าวว่า กระบวนการอ่านเป็นกระบวนการที่มีองค์ประกอบอย่างน้อย 3 อย่าง ตามลำดับคือ ความคิดของผู้เขียน ตัวหนังสือของผู้เขียน และความคิดของผู้อ่าน

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2548, หน้า 7-8) กล่าวว่า ทฤษฎีกระบวนการอ่านเป็นกระบวนการคิด การประเมินค่า การตัดสิน การจินตนาการ การใช้เหตุผล และการแก้ปัญหา มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การรู้จักคำ จำคำศัพท์ได้ ถ่ายทอดความหมายของคำในเรื่องนั้นได้
2. เข้าใจความหมายของคำ วลีและประโยค โดยใช้ประสบการณ์เดิมของตนมาช่วยตีความ และพิจารณาจุดประสงค์ของผู้เรียน ตลอดจนความคิด ความรู้สึกที่ผู้เขียนต้องการสื่อถึงผู้อ่าน
3. อ่านโดยมีสติปัญญา และความรู้สึกที่สามารถประเมินได้ว่าแนวคิดที่ผู้เขียนต้องการสื่อ
4. สามารถนำความรู้ ความคิดที่ได้จากการอ่านไปบูรณาการในการสร้างความคิดใหม่

กระบวนการอ่านไม่ใช่กระบวนการแห่งการรับรู้อย่างเดียว ยังเป็นกระบวนการแห่งการปฏิสัมพันธ์ที่ผู้อ่านมีพฤติกรรมต่าง ๆ ร่วมในขณะที่อ่าน เช่น การคิดคล้อยตามหรือโต้แย้ง เป็นต้น

จากกระบวนการอ่านข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า กระบวนการอ่านมีองค์ประกอบอย่างน้อย 3 อย่าง คือ ความคิดของผู้เขียน ตัวหนังสือของผู้เขียน และความคิดของผู้อ่าน เป็นกระบวนการแห่งการรับรู้ มีปฏิสัมพันธ์กับกระบวนการคิดที่ผู้อ่านต้องเข้าใจตัวอักษรหรือเครื่องหมายของผู้เขียนที่สื่อความหมายมาถึงผู้อ่านในลักษณะต่าง ๆ การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพจะต้องได้รับการฝึกฝนอย่างเป็นระบบ มีลำดับขั้นตอนประกอบกับสติปัญญา และประสบการณ์ของแต่ละบุคคลในการแปลความหมาย

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านเป็นจุดหมายหลักของการอ่าน ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน ไว้ดังนี้

แฮรริส และสมิธ (Harris & Smith, 1980, pp. 226-227) กล่าวว่า การเข้าใจความหมายที่ถูกต้องของคำศัพท์นั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการอ่าน ซึ่งมีปัจจัยที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ มีปัจจัย 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยภายใน ได้แก่ พื้นความรู้ ประสบการณ์ และความสามารถทางภาษา ความสนใจ แรงจูงใจ ทัศนคติ ความเชื่อ และจุดประสงค์ของการอ่าน ส่วนปัจจัยภายนอก ได้แก่ ลักษณะของเรื่องที่อ่าน และสภาพแวดล้อมของผู้อ่าน

บอนด์ และทิงเกอร์ (Bond & Tinker, 1979, pp. 325-350) กล่าวว่า มีองค์ประกอบ 5 ข้อ ที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในการอ่าน คือ

1. การเข้าใจความหมายของคำ (Word Meaning) เพื่อเป็นพื้นฐานความเข้าใจในประโยค
2. การเข้าใจกลุ่มคำ (Thought Unit) เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างต่อเนื่อง
3. การเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension) ซึ่งเกิดจากการเข้าใจการเชื่อมโยงระหว่างคำ และกลุ่มคำ
4. การเข้าใจในอนุเฉท (Paragraph) เป็นการจับใจความสำคัญ และเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของประโยคต่าง ๆ ในอนุเฉท
5. การเข้าใจในเนื้อหาทั้งหมด (Comprehension of Larger Unit) เพื่อความเข้าใจในเรื่องราว ลำดับความคิด และความสัมพันธ์ในแต่ละอนุเฉทจากเรื่องที่อ่าน

คาร์ (Carr, 1983, p. 27) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการตีความจากเรื่องที่อ่าน การปฏิสัมพันธ์ระหว่างเนื้อเรื่องที่อ่านกับความรู้เดิมของผู้อ่านสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ในการตีความและตัดสินความอย่างมีเหตุผล ซึ่งมีแนวคิดที่คล้ายคลึงกับด็อกโทโรว และมาร์ค (Doctorow, & Marks, 1978, pp. 109-118) ที่ว่าความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านจำความทรงจำและประสบการณ์เดิมมาใช้ เพื่อช่วยสร้างความหมายในสิ่งที่อ่าน และสอดคล้องกับบัญชา อึ้งสกุล (2541, หน้า 3-70) สรุปว่า หัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายจากสิ่งที่อ่าน ความหมายดังกล่าว มิได้เกิดจากตัวอักษรที่อ่านเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับจินตนาการหรือความคิดรวบยอดของผู้อ่านเป็นสำคัญซึ่งขึ้นอยู่กับคุณภาพและปริมาณของประสบการณ์เดิม การอ่านจึงมิใช่เพียงทำความเข้าใจในสัญลักษณ์หรือการรับความหมายจากตัวหนังสือเท่านั้น แต่ผู้อ่านจะได้รับการกระตุ้นจากตัวหนังสือและปรับความหมายของตัวหนังสือเหล่านั้นให้เข้ากับความหมายที่ผู้อ่านมีอยู่แล้ว จึงทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

มอร์ริส และนี (Morris & Nea, 1984, pp. 14-17) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ การที่ผู้อ่านนำความรู้ในเรื่องระบบการเรียนความรู้ในตัวภาษา ความสามารถในการตีความ ความรู้เดิม เหตุผลในการอ่าน และรูปแบบการอ่านมาใช้เพื่อรับเอาความหมายจากสิ่งที่อ่าน ผู้อ่านจะต้องมีความรู้เดิม ความสามารถทางภาษา เพื่อนำมาทำนายเนื้อหาที่อ่าน

สอดคล้องกับ บาร์นิทส์ (Barnitz, 1985, p. 3) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความคิดของผู้อ่านที่ปฏิสัมพันธ์กับเนื้อหาที่อ่าน คือ ผู้อ่านได้รับความหมายจากเนื้อหาที่อ่าน และมาปฏิสัมพันธ์กับความคิด ความรู้ทางภาษา และกับตัวแนะความหมายที่มีอยู่ในเรื่อง

แอนเดอร์สัน (Anderson, 1985, pp. 372-397) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการค้นหาความหมายในหลายระดับตั้งแต่ระดับตัวอักษร ระดับโครงสร้าง ไวยากรณ์ ตลอดจนระดับความหมาย โดยอาศัยกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและโครงสร้างของเรื่องกับความรู้เดิมของผู้อ่าน ซึ่งเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้อ่านสามารถสร้างสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน กล่าวคือ ผู้อ่านสามารถทำนายเรื่อง และอ้างอิงข้อมูลจากการอ่านได้

ฮัดสัน (Hudson, 1988 อ้างถึงใน สุชาติ วรรณขาว, 2549, หน้า 31) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นกระบวนการทางความคิดที่ผู้อ่านจะต้องเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ ในเนื้อหาที่อ่านกับความรู้เดิมในด้านต่าง ๆ ของตน เพื่อที่จะเลือกและตัดสินความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารให้ผู้อ่านได้รู้ในการอ่านนั้นผู้อ่านเก็บข้อความจากเรื่องที่อ่านและจากโครงสร้างความรู้ที่ผู้อ่านเก็บข้อความจากเรื่องที่อ่านและจากโครงสร้างความรู้ที่ผู้อ่านเก็บรวบรวมไว้ในสมองมาจัดเข้ากลุ่มโครงสร้างความรู้ที่บรรจุไว้ในกลุ่มเดียวกัน ต้องมีความหมายที่สอดคล้องกัน มีเนื้อความครบถ้วนตามความต้องการของผู้อ่าน

สมุทร เซ็นเชาวนิช (2542, หน้า 73) กล่าวว่า ความเข้าใจ (Comprehension) คือ ความสามารถที่จะอนุมานข้อสนเทศหรือความหมายอันพึงประสงค์จากสื่อที่อ่านมาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความเข้าใจนี้เป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการศึกษาและประสบการณ์ต่าง ๆ หลาย ๆ ด้านของแต่ละคนจึงถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของการอ่าน

จากการศึกษาความหมายของความเข้าใจในการอ่าน พอสรุปได้ว่า การเข้าใจในการอ่าน คือ กระบวนการทางความคิดที่ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงระหว่าง คำ กลุ่มคำ ประโยค อนุเฉท โดยผู้อ่านจะต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ โครงสร้างของประโยค ความสามารถในการทำความเข้าใจ ความสนใจ แรงจูงใจ ทัศนคติ ความเชื่อ โดยสามารถที่จะสรุปความตีความหมายจากสิ่งที่ได้อ่านหรือเข้าใจความนัยแฝงที่อยู่ภายใต้ตัวอักษร ตลอดจนกลวิธีที่เหมาะสมที่จะช่วยให้เข้าใจสิ่งที่อ่านได้ง่ายขึ้น เพื่อนำไปแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร โดยอาศัย

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ความรู้และประสบการณ์เดิมของตนเองมาช่วยในการสร้างความเข้าใจความหมายของคำศัพท์

ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ระดับความเข้าใจในการอ่าน สามารถแบ่งได้หลายระดับ ซึ่งมีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญได้เสนอไว้ ดังนี้

เบอร์มิสเตอร์ (Burmeister, 1974 อ้างถึงใน วนิดา เหล่าเทิดพงษ์, 2541, หน้า 12) กล่าวว่า ระดับความเข้าใจในการอ่านแบ่งออกได้เป็น 7 ระดับ คือ

1. ระดับความจำ (Memory) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถจดจำข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ เช่น วันที่ คำจำกัดความ และใจความสำคัญของเรื่อง

2. ระดับการแปลความหมาย (Translator) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านนำเรื่องราวที่อ่านไปแปลเป็นรูปแบบอื่น เช่น การแปลจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง การนำข้อมูลไปแปลเป็นแผนภูมิ

3. ระดับการตีความ (Interpretation) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง เช่น ให้จับใจความสำคัญ คาดการณ์ล่วงหน้า และหาเหตุและผล

4. ระดับการประยุกต์ใช้ (Application) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจในหลักการและนำไปประยุกต์ใช้จนประสบผลสำเร็จ

5. ระดับการวิเคราะห์ (Analysis) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถแยกแยะส่วนย่อยที่ประกอบเข้าเป็นส่วนใหญ่

6. ระดับการสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นการนำเอาความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านมารวบรวมและเรียบเรียบใหม่

7. ระดับการประเมินผล (Evaluation) เป็นความสามารถในการกำหนดเกณฑ์ตัดสินเรื่องและประเมินเรื่องที่อ่าน โดยอาศัยเกณฑ์จากประสบการณ์ของตน

วาเล็ต และดิสิค (Valette & Disick, 1977, pp. 161-168 อ้างถึงใน จรัล ลิ่มหัน, 2540, หน้า 15) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านจำแนกโดยพฤติกรรมการอ่านที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน (Internal Behavior) เริ่มจากง่ายไปหายาก ได้ 5 ระดับ คือ

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) ผู้เรียนสามารถบอกความแตกต่างระหว่างตัวอักษร สัญลักษณ์ภาษาต่างประเทศออกจากภาษาของผู้อ่าน

2. ระดับความรู้ (Knowledge Skill) ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายของประโยคที่อ่าน สามารถตอบคำถาม เลือกภาพหรือคำแปลที่สอดคล้องกับข้อความหรือประโยค การอ่านในระดับนี้เป็นการอ่านทีละประโยค

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

3. ระดับการถ่ายโอน (Transfer Skill) ผู้เรียนสามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่าน และสามารถถ่ายทอดความหมายเดิมโดยใช้รูปประโยคที่แตกต่างออกไป และนำไปใช้ในสถานการณ์ใหม่

4. ระดับการสื่อสาร (Communication Skill) ผู้เรียนสามารถอ่านเนื้อเรื่อง แม้ว่าไม่เข้าใจทุกคำที่อ่านก็สามารถจับใจความสำคัญ บอกความหมาย คำจำกัดความ หรือข้อความในเรื่องที่อ่าน รวมถึงความคล่องแคล่วในการอ่าน ซึ่งสามารถเปรียบเทียบกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา

5. ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Skill) ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายแอบแฝง (Implicit Meaning) วิเคราะห์เนื้อเรื่องที่อ่าน ทัศนคติ ลีลาในการเขียนของผู้เขียน สามารถประเมินผลเนื้อหา ตลอดจนความเหมาะสมโดยใช้ประสบการณ์ของตนเอง

สมิธ และบาร์เรท (Smith & Barrettt, 1979, pp. 63-67) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านแบ่งได้ออกเป็น 4 ระดับ คือ

1. ระดับความรู้ความจำตามตัวอักษร (Literal Recognition or Recall) คือ ความสามารถในการรับรู้ หรือการระลึกได้ของความคิด ข้อมูล และสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งปรากฏโดยตรงในเนื้อเรื่องที่อ่าน

2. ระดับความเข้าใจในการสรุปอ้างอิง (Inference) คือ ความสามารถในการสังเคราะห์เนื้อหาที่ปรากฏตามตัวอักษรกับความคิดของบุคคล

3. ระดับการประเมิน (Evaluation) คือ ความสามารถในการตัดสินเนื้อเรื่องโดยพิจารณาเปรียบเทียบกับเกณฑ์

4. ระดับความซาบซึ้ง (Appreciation) คือ ความสามารถทางความคิด อารมณ์ ความรู้สึกที่ตอบสนองต่อสิ่งที่อ่าน

เรเกอร์ และเรเกอร์ (Raygor & Raygor, 1985, p. 230) กล่าวว่า ได้แบ่งระดับการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับความเข้าใจความหมายตามตัวอักษร (Literal Comprehension) เป็นความเข้าใจระดับพื้นฐานที่ผู้เขียนเขียนไว้โดยตรง เป็นการเข้าใจในระดับตัวอักษร

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretive Comprehension) คือ การที่ผู้อ่านเข้าใจได้ลึกซึ้งกว่าโดยอาศัยประสบการณ์มาลำดับเหตุการณ์ หาความสัมพันธ์ของเหตุผล และตีความเปรียบเทียบข้อมูล

3. ระดับความเข้าใจขั้นนำไปใช้ (Applied Comprehension) เป็นการอ่านที่ต้องใช้ความคิด วิเคราะห์ ตัดสิน และประเมิน เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ด้วยวิจารณญาณของตนเอง

โทมัส (Thomas, 1996) กล่าวไว้ว่า ระดับขอบเขตของความเข้าใจในการอ่านอาศัยการจัดลำดับขั้นความคิดของ Bloom' s Taxonomy ซึ่งประกอบด้วย

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

1. ระดับความรู้ความจำ (Knowledge) ผู้อ่านสามารถเรียนรู้คำศัพท์ สำนวน และจดจำรายละเอียด แล้วจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension) ผู้อ่านสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์ สรุปแนวคิดหลักของเรื่อง

3. ระดับการนำไปใช้ (Application) ผู้อ่านสามารถเข้าใจหลักและนำประสบการณ์ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ใหม่หรือในชีวิตประจำวันจนประสบความสำเร็จ

4. ระดับการวิเคราะห์ (Analysis) ผู้อ่านสามารถแยกแยะส่วนประกอบย่อยที่ประกอบเข้าเป็นส่วนประกอบใหญ่

5. ระดับการสังเคราะห์ (Synthesis) ผู้อ่านสามารถตีความแล้วรวบรวมความคิดเห็นที่ได้จากการอ่านมาจัดเรียบเรียงใหม่

6. ระดับการประเมินผล (Evaluation) ผู้อ่านสามารถใช้ประสบการณ์ของตนเองมากำหนดเกณฑ์ และตัดสินสิ่งที่อ่าน

นอกจากนี้ สมุทร เซ็นเชาวนิช (2542, หน้า 74) กล่าวว่า การอ่านกับความเข้าใจมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน จึงได้แบ่งระดับความเข้าใจออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

1. ระดับความสามารถในการจดจำเรื่องราวที่อ่านมาแล้วได้ เมื่อถึงคราวจำเป็นที่ต้องการจะใช้ประโยชน์หรืออ้างอิงถึงก็สามารถทำได้ไม่ยาก

2. ระดับความสามารถในการจับใจความสำคัญ ๆ ได้ สามารถแยกแยะหรือระบุประเด็นหลักออกจากประเด็นย่อยที่ไม่สำคัญ สามารถประเมินได้ว่าอะไรที่ควรสนใจเป็นพิเศษ หรือควรตัดทิ้ง

3. ระดับความสามารถในการตีความเกี่ยวกับเรื่องราวหรือข้อคิดเห็นที่อ่านมาแล้วได้ว่ามีนัยสำคัญมากน้อยเพียงใด

4. ระดับความสามารถในการสรุป ลงความเห็นจากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างถูกต้อง มีเหตุผล และน่าเชื่อถือ

5. ระดับความสามารถในการใช้วิจารณญาณของตนพิจารณาไตร่ตรองข้อสรุปหรือการอ้างอิงต่าง ๆ ของผู้เขียนถูกต้อง และเป็นระบบ

6. ระดับความสามารถในการถ่ายโอนหรือประสมประสานความรู้ที่ได้จากการอ่านกับประสบการณ์อื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับระดับของความเข้าใจในการอ่านสามารถสรุปได้ว่ามี 2 ระดับด้วยกัน คือ ระดับของความเข้าใจเบื้องต้นและระดับของความเข้าใจระดับสูง ดังนี้

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

1. ระดับของความเข้าใจเบื้องต้น เป็นความเข้าใจระดับความหมายตามตัวอักษรเป็นความเข้าใจในสิ่งที่ปรากฏในบทอ่าน ผู้อ่านสามารถหาคำตอบได้โดยตรงจากบทอ่านโดยใช้ความรู้ทางภาษาช่วยในการแปลความหมายของคำ ข้อความ และประโยค การจับใจความสำคัญ การเรียบเรียงเหตุการณ์ในเรื่อง การรู้ความสัมพันธ์ของข้อมูลเพื่อช่วยในการเข้าใจในการอ่าน

2. ระดับของความเข้าใจระดับสูง เป็นความเข้าใจระดับตีความและวิเคราะห์วิจารณ์เข้าใจสิ่งที่ไม่ได้กล่าวโดยตรงในบทอ่านเหมือนระดับของความเข้าใจระดับเบื้องต้น ผู้อ่านต้องใช้ข้อมูลที่มีอยู่ในบทอ่านประกอบกับความรู้ด้านภาษา ประสบการณ์ของผู้อ่านเพื่อตีความหมาย และใช้ความสามารถในการสรุปอ้างอิงลงความเห็นก่อนที่จะตัดสินใจในการประเมินคุณค่าในสิ่งที่อ่านว่าดีหรือไม่ดี อย่างไร

ความสัมพันธ์ของคำศัพท์กับการอ่าน

ความสัมพันธ์ของคำศัพท์กับการอ่าน ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงไว้ดังนี้

โคดี้ (Coady, 1979, pp. 5-12) กล่าวว่า องค์ประกอบความรู้ทางภาษา คือ ส่วนประกอบของบทอ่านที่สามารถมองเห็นได้ ซึ่งได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้างของคำศัพท์ ความหมายของคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และการใช้ภาษา โดยคำศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของความรู้ทางภาษาที่มีความสำคัญมากในกระบวนการอ่านภาษาที่สอง

ลอเฟอร์ (Laufer, 1991, pp. 126-132) กล่าวว่า สำหรับผู้ที่เรียนภาษาที่สองที่กำลังเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยมีความรู้คำศัพท์ขึ้นอย่างต่ำประมาณ 3,000 คำ ซึ่งเพียงพอสำหรับการอ่านเพื่อให้มีประสิทธิภาพในระดับมหาวิทยาลัย ในขณะที่การรู้คำศัพท์ 5,000 คำนั้นจะชี้ให้เห็นความสำเร็จในเชิงวิชาการ

แวน (Van, 1963, p. 89) กล่าวว่า คำศัพท์มีประโยชน์ที่สุดในการเรียนภาษาต่างประเทศและมีความจำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องรู้คำศัพท์ให้ได้เป็นจำนวนมาก คำศัพท์จึงเป็นสิ่งแรกที่ครูควรจะสอนให้นักเรียนได้รู้

เกสท์ (Gates, 1947, p. 261) กล่าวว่า ในการอ่านนั้นขึ้นอยู่กับความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ เพราะคำศัพท์เป็นหัวใจของการอ่าน และช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านได้อย่างถูกต้อง

เฮย์เนส และเบเกอร์ (Haynes & Baker, 1993, pp. 130-152) กล่าวว่า ปัญหาที่สำคัญที่ผู้อ่านภาษาที่สองไม่ประสบความสำเร็จในการอ่าน ไม่ใช่เพราะผู้อ่านไม่มีกลวิธีในการอ่านที่ดี แต่เนื่องจากผู้อ่านมีคำศัพท์ในปริมาณที่ไม่เพียงพอในการอ่านบทอ่านนั้น

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

โคดะ (Koda, 1996, pp. 450-460) กล่าวว่า การรู้คำศัพท์เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ทั้งรูปแบบการออกเสียง และบริบทอื่น ๆ ที่อธิบายความหมายของศัพท์ที่เป็นตัวพิมพ์นั้น หมายความว่า ในขณะที่ผู้เรียนอ่านบทอ่าน ผู้เรียนพบคำศัพท์มากมายในบทอ่าน ผู้เรียนสามารถรู้ความหมายของศัพท์นั้นด้วยกลวิธีต่าง ๆ ของผู้เรียน ดังนั้นการรู้คำศัพท์ นับว่าเป็นสิ่งสำคัญในกระบวนการอ่านภาษาที่สองเป็นอย่างมาก เนื่องจากในเนื้อเรื่องที่อ่านประกอบไปด้วยคำศัพท์เป็นจำนวนมาก ถ้าผู้อ่านมีความสามารถในการรู้คำศัพท์เป็นอย่างดี จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถอ่านบทอ่านได้อย่างเข้าใจและรวดเร็ว

ลอเฟ่อร์ (Laufer, 1997, pp. 20-34) กล่าวว่า ความสำคัญของคำศัพท์ในกระบวนการอ่านเป็นความเข้าใจในตัวบทอ่านไม่ว่าจะเป็นภาษาที่หนึ่ง หรือภาษาที่สอง จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ ถ้าผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่อยู่ในบทอ่านนั้นไม่เพียงพอ และยังเน้นให้เห็นว่าคำศัพท์นั้นมีความสำคัญต่อความเข้าใจในการอ่าน มากกว่าส่วนประกอบอื่น ๆ ในกระบวนการอ่าน เช่น พื้นความรู้เดิมในเรื่องที่อ่าน หรือกลวิธีในการอ่าน

ฮาร์มอน (Harmon, 1998, pp. 518-529) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นปัจจัยพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อความสามารถและกระบวนการอ่านเป็นอย่างมาก ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์จึงเป็นปัญหาที่นักวิจัยทางการอ่านภาษาต่างประเทศควรให้ความสนใจในการศึกษาเป็นอย่างยิ่งซึ่งผู้เรียนที่มีความรู้ด้านคำศัพท์มากจะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการอ่านมากกว่าผู้เรียนที่มีความรู้ทางด้านคำศัพท์ในวงจำกัด

ชมิทท์ (Schmidt, 1990, pp. 12-55) กล่าวว่า การเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความถี่ต่ำทำให้ใช้เวลามาก เพราะมีปริมาณมากกว่า ซึ่งคำศัพท์ที่มีความถี่ต่ำนี้ผู้เรียนสามารถเรียนได้ดีที่สุดด้วยการอ่านอย่างกว้างขวาง (Extensive Reading) คำศัพท์ดังกล่าว มักใช้ในการสนทนาอย่างไม่เป็นทางการ ส่วนคำศัพท์ที่เรียนเพื่อรู้ หากใช้ทักษะการอ่านแล้ว นักเรียนจะต้องมีความรู้คำศัพท์อย่างน้อย 10,000 คำขึ้นไป และนักเรียนในระดับมหาวิทยาลัยจะต้องมีความรู้คำศัพท์อย่างน้อย 100,000 คำ ซึ่งนักวิจัยหลายท่านได้กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนอาจจะต้องมีความรู้ในคำศัพท์ที่เรียนเพื่อรู้มากถึง 200,000 คำ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าคำศัพท์บางคำอาจไม่ใช่คำศัพท์ที่มีความถี่ในการใช้แต่มีความจำเป็นโดยเฉพาะคำศัพท์ที่ใช้ในห้องเรียน เช่น pen, book เป็นต้น

แลงแกน (Langan, 2002, p. 341) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นส่วนสำคัญและจำเป็นในการติดต่อสื่อสาร การที่ผู้เรียนรู้คำศัพท์อย่างมากจะทำให้เป็นผู้อ่านที่ดี ตรงกันข้ามหากรู้คำศัพท์น้อยจะทำให้อ่านได้ช้า และเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ไม่ดี การไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ทำให้ผู้อ่านต้องหยุดอ่าน เพื่อหาความหมายจากพจนานุกรม ซึ่งบ่อยครั้งที่เราสามารถหาความหมายของคำโดยพิจารณาจากบริบท (Context) คือ คำหรือประโยคแวดล้อมจะเป็นเครื่องช่วย (Clues)

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ให้รู้ความหมายของคำ การเดาโดยใช้บริบท (Context Clues) เป็นวิธีเพิ่มพูนคำศัพท์ที่ดีเยี่ยม จากคำที่ไม่คุ้นเคยจะกลับกลายมาเป็นคำที่คุ้นเคย

แฮนคอกค์ (Hancock, 1995, pp.17-20) กล่าวว่า คำศัพท์มีบทบาทสำคัญในการอ่าน ผู้อ่านที่ประสบความสำเร็จมักเป็นผู้ที่รู้คำศัพท์มาก และมีทักษะการรับรู้คำที่ดี ซึ่งทำให้สามารถใช้คำได้ถูกต้องตามกาลเทศะ ดังนั้น การพัฒนาทักษะเกี่ยวกับคำศัพท์จึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

รัชนี ซอโสตถิกุล (2550, หน้า 1) กล่าวว่า ในการอ่านจำเป็นที่จะต้องพิจารณาคำศัพท์ ความหมายของคำศัพท์ที่พบให้ละเอียดถี่ถ้วน และจะต้องรู้ความหมายเฉพาะของคำศัพท์นั้น ๆ ความหมายแฝงหรือความหมายตามนัยประหวัด (Connotation) ของคำศัพท์นั้น ๆ เพื่อที่จะได้เข้าใจข้อความที่อ่านได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

กล่าวโดยสรุป ความสัมพันธ์ของคำศัพท์กับการอ่านว่า คำศัพท์เป็นหัวใจของการอ่าน มีความจำเป็นอย่างมาก ซึ่งทั่วไปจะมีปัญหาที่เกี่ยวกับคำศัพท์ที่เกิดขึ้นระหว่างการอ่าน คือ ผู้อ่านไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ทำให้ไม่สามารถอ่านเรื่องได้อย่างเข้าใจ การรู้ความหมายของคำศัพท์จึงเป็นพื้นฐานและนำไปสู่การพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจคำศัพท์ ซึ่งถ้าผู้อ่านมีความรู้ด้านคำศัพท์หรือมีวงคำศัพท์น้อยจะทำให้มีปัญหาในการเลือกความหมายในการตีความของคำศัพท์ ทำให้การอ่านไม่มีประสิทธิภาพ ดังนั้น การรู้คำศัพท์จึงมีความสำคัญต่อการอ่านเป็นอย่างมาก ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546)

กระทรวงศึกษาธิการ (2546 ข, หน้า 1-6) ได้กล่าวถึงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546) ไว้ดังนี้

1. หลักการ

1.1 เป็นหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหลังมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนากำลังคนระดับฝีมือให้มีความชำนาญเฉพาะด้าน มีคุณธรรม บุคลิกภาพและเจตคติที่เหมาะสม สามารถ ประกอบอาชีพได้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน และการประกอบอาชีพอิสระสอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและสังคมในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ

1.2 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้เลือกเรียนได้อย่างกว้างขวาง เพื่อเน้นความชำนาญเฉพาะด้านด้วยการปฏิบัติจริง สามารถเลือกวิธีการเรียนตามศักยภาพและโอกาสของผู้เรียน ถ่ายโอน-ผลการเรียนสะสมผลการเรียน เทียบความรู้ และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาการ สถานประกอบการและสถานประกอบการอาชีพอิสระได้

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

1.3 เป็นหลักสูตรที่สนับสนุนการประสานความร่วมมือในการจัดการศึกษาร่วมกันระหว่างหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐ และเอกชน

1.4 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษา ชุมชนและท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรให้ตรงตามความต้องการและสอดคล้องกับสภาพชุมชน และท้องถิ่น

2. จุดมุ่งหมาย

2.1 เพื่อให้มีความรู้ ทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพตรงตามมาตรฐานวิชาชีพ นำไปปฏิบัติงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถเลือกวิถีการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับตน สร้างสรรค์ความเจริญต่อชุมชน ท้องถิ่น และประเทศชาติ

2.2 เพื่อให้เป็นผู้มีปัญญา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่เรียนรู้ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและการประกอบอาชีพ สามารถสร้างอาชีพ มีทักษะในการจัดการ และพัฒนาอาชีพให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ

2.3 เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภูมิใจในวิชาชีพที่เรียน รักงาน รักหน่วยงาน สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี โดยมีความเคารพในสิทธิ และหน้าที่ของตนเองและผู้อื่น

2.4 เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว หน่วยงาน ท้องถิ่นและประเทศชาติ อุทิศตนเพื่อสังคม เข้าใจและเห็นค่าของศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น รู้จักใช้และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสร้างสรรค์ สิ่งแวดล้อมที่ดี

2.5 เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษย์สัมพันธ์ มีคุณธรรม จริยธรรมและวินัยในตนเอง มีสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ เหมาะสมกับงานอาชีพนั้น ๆ

2.6 เพื่อให้ตระหนักและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองของประเทศและโลกปัจจุบัน มีความรักชาติ สำนึกในความเป็นไทย เสียสละเพื่อส่วนร่วม ดำรงรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

3. หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตร

3.1 การเรียนการสอน

3.1.1 การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ ผู้เรียนสามารถลงทะเบียนเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนดและนำเสนอผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลร่วมกันได้ สามารถโอนผลการเรียนและขอเทียบความรู้และประสบการณ์ได้

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

3.1.2 การจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง โดยสามารถนำรายวิชาไปจัดฝึกในสถานประกอบการไม่น้อยกว่า 1 เดือน

3.2 เวลาเรียน

3.2.1 ในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติ ภาคเรียนละ 18 สัปดาห์ โดยให้มีเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิตตามที่กำหนด และสถานศึกษาอาจเปิดสอนภาคเรียนฤดูร้อนได้อีกตามที่เห็นสมควร ประมาณ 5 สัปดาห์

3.2.2 การเรียนในระบบชั้นเรียน ให้สถานศึกษาเปิดทำการสอนไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละ 5 วัน คาบละ 60 นาที (1 ชั่วโมง)

3.3 หน่วยกิต

ให้มีจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 102 หน่วยกิต การคิดหน่วยกิตถือเกณฑ์ดังนี้

3.3.1 รายวิชาภาคทฤษฎี 1ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 20 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

3.3.2 รายวิชาที่ประกอบด้วยภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้บูรณาการการเรียนการสอน กำหนด 2-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 40-60 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

3.3.3 รายวิชาที่นำไปฝึกงานในสถานประกอบการ กำหนดเวลาในการฝึกปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

3.3.4 การฝึกอาชีพในระบบทวิภาคี ใช้เวลาฝึกไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

3.3.5 การทำโครงการให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

3.4 โครงสร้าง

โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546) แบ่งเป็น 3 หมวดวิชา ฝึกงาน และกิจกรรมส่งเสริมหลักสูตร ดังนี้

3.4.1 หมวดวิชาสามัญ

3.4.1.1 วิชาสามัญทั่วไป เป็นวิชาพื้นฐานในการดำรงชีวิต

3.4.1.2 วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ เป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานสัมพันธ์กับวิชาชีพ

3.4.2 หมวดวิชาชีพ

3.4.2.1 วิชาพื้นฐาน เป็นกลุ่มวิชาชีพสัมพันธ์ที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นในประเภทวิชานั้น ๆ

3.4.2.2 วิชาชีพสาขาวิชา เป็นกลุ่มวิชาชีพหลักในสาขาวิชานั้น ๆ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

3.4.2.3 วิชาชีพสาขางาน เป็นกลุ่มวิชาชีพที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเฉพาะด้านในงานอาชีพตามความถนัดและความสนใจ

3.4.2.4 โครงการ

3.4.3 หมวดวิชาเลือกเสรี

3.4.4 ฝึกงาน

5. กิจกรรมเสริมหลักสูตร

จำนวนหน่วยกิตของแต่หมวดวิชาตลอดหลักสูตรให้เป็นไปตามกำหนดไว้ในโครงสร้างของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชาส่วนรายวิชาแต่ละหมวดวิชาสถานศึกษาสามารถจัดตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือจัดตามความเหมาะสมของสภาพท้องถิ่น ทั้งนี้สถานศึกษาต้องกำหนดรหัสวิชาจำนวนคาบเรียน และหน่วยกิตตามระเบียบที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขาวิชาพาณิชยการ สาขางานการบัญชี

ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขาวิชาพาณิชยการ จะต้องศึกษารายวิชาจากหมวดวิชาต่าง ๆ และเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 102 หน่วยกิต ดังโครงสร้างต่อไปนี้

หมวดวิชาสามัญ ไม่น้อยกว่า 26 หน่วยกิต

1. วิชาสามัญทั่วไป (ไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต)

1.1 กลุ่มวิชาภาษา (ไม่น้อยกว่า 8 หน่วยกิต)

1.1.1 ภาษาไทย (ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต) ให้เรียนรายวิชา 2000-1101 จำนวน 2 หน่วยกิต และ เลือกเรียนรายวิชาที่เหลืออีก รวมไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต

1.1.2 ภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ (4 หน่วยกิต)

รหัสวิชา ชื่อวิชา หน่วยกิต

2000-1201 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1 2

2000-1202 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 2

1.2 กลุ่มวิชาสังคมศึกษา (ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต)

ให้เรียนรายวิชา 2000-1301 จำนวน 2 หน่วยกิต และเลือกเรียนรายวิชาอื่นอีกรวม 4 หน่วยกิต

1.3 กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ (4 หน่วยกิต)

1.4 กลุ่มวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา (ไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต)

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ให้เลือกเรียนรายวิชาในกลุ่มพลศึกษา ไม่น้อยกว่า 1 หน่วยกิต และเลือกรายวิชาในกลุ่มสุขศึกษาอีกไม่น้อยกว่า 1 หน่วยกิต รวมไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต หรือ เลือกเรียนรายวิชาในกลุ่มบูรณาการ พลศึกษาและสุขศึกษา ไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต

1.4.1 กลุ่มสุขศึกษา

1.4.2 กลุ่มบูรณาการพลศึกษาและสุขศึกษา

2. วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ (ไม่น้อยกว่า 8 หน่วยกิต)

2.1 กลุ่มวิชาภาษา (ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต)

2.1.1 กลุ่มภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ (ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต) ให้เลือกเรียนรายวิชาต่อไปนี้

รหัสวิชา	ชื่อวิชา	หน่วยกิต
2000-1220	ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ	1 (2)
2000-1228	ภาษาอังกฤษเพื่อการเกษตร	1 (2)
2000-1229	ภาษาอังกฤษเพื่อการประมง	1 (2)
2000-1230	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีการเกษตร	1 (2)
2000-1231	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีการประมง	1 (2)
2000-1232	ภาษาอังกฤษเสริมทักษะ	1 (2)
2000-1233	ภาษาอังกฤษอินเตอร์เน็ต	1 (2)
2000-1234	ภาษาอังกฤษโครงงาน	1 (2)
2000-1235	ภาษาอังกฤษสำหรับสถานประกอบการ	1 (2)
2000-1236	การศึกษาภาษาอังกฤษโดยอิสระ	1 (2)
2000-1237	ศัพท์เทคนิคภาษาอังกฤษ	1
2000-1238	ภาษาอังกฤษอาหารและโภชนาการ	1
2000-1239	ภาษาอังกฤษเพื่อการออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้า	1
2000-1240	ภาษาอังกฤษปฏิบัติงานช่าง	1
2000-1241	การเขียนจดหมายโต้ตอบ	1
2000-1242	ภาษาอังกฤษเพื่องานพาณิชย์ศิลป์	1
2000-1243	ภาษาอังกฤษเพื่องานวิจิตรศิลป์	1
2000-1244	ภาษาอังกฤษจากหนังสือพิมพ์	1
2000-1245	การสนทนาภาษาอังกฤษทางธุรกิจ	1
2000-1246	ภาษาอังกฤษเพื่องานเครื่องประดับอัญมณี	1

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

2000-1247 ภาษาอังกฤษเพื่องานเครื่องเคลือบดินเผา 1

2000-1248 ภาษาอังกฤษเพื่องานหัตถกรรม 1

2000-1249 ภาษาอังกฤษเพื่องานเครื่องหนัง 1

2.2 กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ (ไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต)

2.2.1 วิชาวิทยาศาสตร์ (ไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต)

2.2.2 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ (ไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต)

หมวดวิชาชีพ ไม่น้อยกว่า 66 หน่วยกิต

1. วิชาชีพพื้นฐาน 10 หน่วยกิต

2. วิชาชีพสาขางาน ไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิต

ให้เลือกเรียนจากรายวิชาตามสาขางานที่กำหนดสาขาใดสาขาหนึ่ง รวมไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต ส่วนที่ เหลืออาจเลือกเรียนจากรายวิชาในสาขางานเดิม หรือรายวิชาในสาขางานอื่น หรือรายวิชาใน หลายสาขางานรวมกัน จนครบหน่วยกิตที่กำหนด

3. หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 10 หน่วยกิต ให้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจจากรายวิชาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2545 ทุกประเภทวิชา

4. ฝึกงาน (ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน) ให้นำรายวิชาจากหมวดวิชาชีพไปจัดฝึกในสถานประกอบการอย่างน้อย 1 ภาคเรียน ใช้เวลาไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมงเท่ากับ 1 หน่วยกิต

5. กิจกรรมเสริมหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 200 ชั่วโมง ให้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทุกภาคเรียน โดยมีเวลาตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 200 ชั่วโมง รวม ไม่น้อยกว่า 102 หน่วยกิต

6. โครงการ

6.1 สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนจัดทำโครงการในภาคเรียนที่ 6 ไม่น้อยกว่า 160 ชั่วโมง กำหนดให้มีค่า 4 หน่วยกิต

6.2 การตัดสินผลการเรียนและการให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น ๆ

7. ฝึกงาน

7.1 ให้สถานศึกษานำรายวิชาในหมวดวิชาชีพไปจัดฝึกในสถานประกอบการอย่างน้อย 1 ภาคเรียน

7.2 การตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียนให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น

8. การเข้าเรียน

พื้นความรู้และคุณสมบัติของผู้เรียน ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการจัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546)

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

9. การประเมินผลการเรียน

ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546)

10. กิจกรรมเสริมหลักสูตร

สถานศึกษาต้องจัดให้มีกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ระเบียบวินัยของตนเอง และส่งเสริมการทำงาน ใช้กระบวนการกลุ่มในการทำประโยชน์ต่อชุมชน ทะนุบำรุงขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม โดยการวางแผน ลงมือปฏิบัติ ประเมินผล และปรับปรุงการทำงาน

11. การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

11.1 ประเมินผ่านรายวิชาในหมวดหมู่วิชาสามัญ หมวดวิชาชีพ และหมวดวิชาเลือกเสรีตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

11.2 ได้จำนวนหน่วยกิตสะสมครบตามโครงสร้างของหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

11.3 ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

11.4 เข้าร่วมกิจกรรมและผ่านการประเมินทุกภาคเรียน

11.5 ประเมินผ่านมาตรฐานวิชาชีพสาขาวิชา

12. การแก้ไขและเปลี่ยนแปลงหลักสูตร

12. 1 ให้อธิบดีกรมอาชีวศึกษาเป็นผู้มีอำนาจในการเพิ่มเติม ปรับปรุง หรือ ยกเลิกประเภทวิชา สาขาวิชา สาขางาน รายวิชา และโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545

12.2 ให้ผู้บริหารสถานศึกษาเป็นผู้มีอำนาจเพิ่มเติม แก้ไข เปลี่ยนแปลงรายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 โดยต้องรายงานให้ต้นสังกัดทราบ

การวัดและประเมินผล

กระทรวงศึกษาธิการ (2546 ก, หน้า 20-25) ได้กล่าวถึงระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546) โดยที่กระทรวงศึกษาธิการเห็นสมควรให้แก้ไขปรับปรุงระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 ใหม่อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 กระทรวงศึกษาธิการจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ข้อ 1. ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 พ.ศ. 2546”

ข้อ 2. ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่ปีการศึกษา 2546 เป็นต้นไป

ข้อ 3. ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2538 พ.ศ. 2538 และระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 พ.ศ. 2546

บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งอื่นใดที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัด หรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4. ให้ใช้ระเบียบนี้บังคับแก่สถานศึกษาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545

ข้อ 5. ในระเบียบนี้

“ประกาศนียบัตรวิชาชีพ” เรียกชื่อย่อว่า “ปวช.” หมายความว่า การศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 3 ปี หลังจากจบหลักสูตรมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือเทียบเท่า

“ผู้เข้าเรียน” หมายความว่า ผู้มาสมัครเข้าเรียนในสถานศึกษา หรือสมัครฝึกอาชีพกับสถานประกอบการที่ยังไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นนักเรียน

“นักเรียน” หมายความว่า ผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นนักเรียน ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ สำหรับผู้เรียนอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีต้องขึ้นทะเบียนเป็นนักเรียนและทำสัญญาการฝึกอาชีพกับสถานประกอบการด้วย

“ภาคเรียน” หมายความว่า ภาคเรียนปกติ มี 2 ภาคเรียนต่อปีการศึกษา

“ภาคเรียนฤดูร้อน” หมายความว่า ช่วงเวลาที่จัดให้เรียน หรือฝึกปฏิบัติ ในระหว่างภาคฤดูร้อน ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการเปิดภาคเรียนฤดูร้อนในสถานศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ และในช่วงปิดภาคเรียนกลางปีโดยอนุโลม

“สถานศึกษา หมายความว่าสถานศึกษาที่จัดการศึกษา ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพกระทรวงศึกษาธิการ

“หัวหน้าสถานศึกษา” หมายความว่า ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ หรือ ผู้อำนวยการสถานศึกษา

“หน่วยงานต้นสังกัด” หมายความว่า หน่วยงานที่มีสถานศึกษาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพอยู่ในสังกัด หรือในความควบคุมดูแล

“สถานฝึกงานอาชีพ” หมายความว่า สถานประกอบการ สถานประกอบการอาชีพอิสระ และแหล่งวิทยาการที่เข้าร่วมโครงการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีกับสถานศึกษา

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

“สถานประกอบการ” หมายความว่า สถานประกอบการ สถานประกอบอาชีพอิสระ และแหล่งวิทยาการที่เข้าร่วมโครงการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีกับสถานศึกษา

“มาตรฐานการอาชีวศึกษา” หมายความว่า ข้อกำหนดในการจัดอาชีวศึกษาเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการกำกับ ดูแล ตรวจสอบ ประเมินผล และประกันคุณภาพการจัดการอาชีวศึกษา

“มาตรฐานวิชาชีพ” หมายความว่า ข้อกำหนดในการจัดการเรียนการสอน เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการกำกับ ดูแล ตรวจสอบ ประเมินผลการเรียนนักเรียนในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

“อาชีวศึกษาระบบทวิภาคี” หมายความว่า การจัดอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ กำหนดให้มีการเรียนภาคทฤษฎีหรือภาคปฏิบัติพื้นฐานบางส่วนที่สถานศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพในสถานประกอบการ

“ผู้ควบคุมการฝึก” หมายความว่า ผู้ที่สถานประกอบการมอบหมายให้ทำหน้าที่ประสานงานกับสถานศึกษา ในการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี และรับผิดชอบดูแลการฝึกอาชีพ ของนักเรียนในสถานประกอบการ

“ครูฝึก” หมายความว่า ผู้ทำหน้าที่ สอน ฝึก อบรมในสถานประกอบการ

“การฝึกอาชีพ” หมายความว่า การเรียนหรือฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ

“คณะกรรมการการประเมินมาตรฐานวิชาชีพ” หมายความว่า คณะกรรมการผู้ทำหน้าที่รับผิดชอบ ในการอำนวยการ ติดตาม และกำกับดูแลมาตรฐานนักเรียน นักศึกษา

ข้อ 6. ให้เลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา รักษาการให้เป็นไปตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

หมวด 1

หลักการในประเมินผลการเรียน

ข้อ 7. ให้สถานศึกษา สถานฝึกงานอาชีพ และสถานประกอบการ มีหน้าที่และรับผิดชอบในการประเมินผลการเรียน

ข้อ 8. ให้ประเมินผลการเรียนเป็นรายวิชาตามระบบหน่วยกิต จำนวนหน่วยกิตของแต่ละรายวิชาให้ถือตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

ข้อ 9. ให้สถานศึกษา และสถานประกอบการทำการประเมินผลการเรียนรายวิชาเมื่อสิ้นภาคเรียน หรือเมื่อสิ้นสุดการเรียนหรือการปฏิบัติงานในทุกรายวิชา

ข้อ 10. ให้หน่วยงานต้นสังกัดร่วมกับสถานศึกษา ดำเนินการส่งเสริมคุณภาพและควบคุมมาตรฐานการอาชีวศึกษา

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

หมวด 2

วิธีการประเมินผลการเรียน

ข้อ 11. การประเมินผลการเรียนเป็นรายวิชา ให้ดำเนินการประเมินตามสภาพจริงต่อเนื่องตลอดภาคเรียนด้านความรู้ ความสามารถและเจคติจากกิจกรรมการเรียนการสอนและการปฏิบัติงานที่มอบหมาย ซึ่งครอบคลุมจุดประสงค์และเนื้อหาวิชาโดยใช้เครื่องมือและวิธีการหลากหลายตามความเหมาะสม

ให้มีการประเมินเพื่อพัฒนาและการประเมินสรุปผลการเรียนโดยพิจารณาจากการประเมิน แต่ละกิจกรรม และงานที่มอบหมายในอัตราส่วนตามความสำคัญของแต่ละกิจกรรมหรืองานที่มอบหมาย

ให้ดำเนินการประเมินผลการเรียนนักเรียนอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี จากการปฏิบัติงานจริงในสถานประกอบการ ตามวิธีการที่ครูฝึกและอาจารย์นิเทศการฝึกงานกำหนด

ข้อ 12. ให้ใช้ตัวเลขแสดงระดับผลการเรียนในแต่ละรายวิชา ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตัวเลขที่ใช้แสดงระดับผลการเรียนในแต่ละรายวิชา

คะแนน	เกรด	เกณฑ์
80 ขึ้นไป	4.0	ดีเยี่ยม
75-79	3.5	ดีมาก
70-74	3.0	ดี
65-69	2.5	ดีพอใช้
60-69	2.0	พอใช้
55-59	1.5	อ่อน
50-54	1.0	อ่อนมาก
0-49	0.0	ตก

นักเรียนที่มีผลการเรียนตั้งแต่ 1 ขึ้นไป ถือว่า สอบได้ และนับจำนวน หน่วยกิตของรายวิชานั้น ในกรณีนักเรียนได้ผลการเรียนระดับคะแนน 0, ข.ร., ท., ม.ผ ให้เรียนซ้ำในรายวิชานั้นเกณฑ์การพิจารณาขึ้นชั้นเรียน

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ระดับ ปวช.

ได้ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 2 ภาคเรียน (1 ปีการศึกษา) ไม่ต่ำกว่า 1.50 จึงมีสิทธิ์ขึ้นชั้น ปวช. 2 ได้ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 4 ภาคเรียน (2 ปีการศึกษา) ไม่ต่ำกว่า 1.75 จึงมีสิทธิ์ขึ้นชั้น ปวช. 3 สำเร็จการศึกษาระดับ ปวช. 3 ต้องได้ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 6 ภาคเรียน (3 ปีการศึกษา) ไม่ต่ำกว่า 2.00

ระดับ ปวส.

ได้ระดับคะแนนสะสม 2 ภาคเรียน (1 ปีการศึกษา) ไม่ต่ำกว่า 1.75 จึงมีสิทธิ์ขึ้นชั้น ปวส. 2 สำเร็จการศึกษาระดับ ปวส. 2 ต้องได้รับคะแนนเฉลี่ยสะสม 4 ภาคเรียน (2 ปีการศึกษา) ไม่ต่ำกว่า 2.00

เกณฑ์การจบหลักสูตร

1. ประเมินผ่านรายวิชาในหมวดวิชาสามัญ หมวดวิชาชีพ และหมวดวิชาเลือกเสรีครบตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

2. จำนวนหน่วยกิตสะสมครบถ้วนตาม โครงสร้างที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

3. ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

4. ได้เข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของเวลาที่จัดกิจกรรมในแต่ละภาคเรียน และต้องผ่านจุดประสงค์สำคัญของกิจกรรมตามที่กำหนด

5. ประเมินผ่านมาตรฐานสาขาวิชา

ข้อ 13. รายวิชาใดที่แสดงระดับผลการเรียนตามข้อ 12. ไม่ได้ ให้ใช้ตัวอักษรต่อไปนี้

ขร. หมายถึง ขาดเรียน ไม่มีสิทธิเข้ารับการประเมินสรุปผลการเรียน เนื่องจากมีเวลาเรียนต่ำกว่าร้อยละ 80 โดยสถานศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่ใช่เหตุสุดวิสัย

ข.ป. หมายถึง ขาดการปฏิบัติงาน หรือไม่ปฏิบัติงานไม่ครบ โดยสถานศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลสมควร

ข.ส. หมายถึง ขาดการประเมินสรุปผลการเรียน โดยสถานศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลสมควร

ถ.ล. หมายถึง ถอนรายวิชาภายหลังกำหนด โดยสถานศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลสมควร

ถ.น. หมายถึง ถอนรายวิชาภายในกำหนด

ถ.พ. หมายถึง ถูกสั่งพักการเรียนในระหว่างที่มีการประเมินสรุปผลการเรียน

ท. หมายถึง ทุจริตในการสอบหรืองานที่มอบหมายให้ทำ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ม.ส. หมายถึง ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากไม่สามารถเข้ารับการประเมินครบทุกครั้ง และหรือไม่ส่งงานอันเป็นส่วนประกอบของการเรียนรายวิชาตามกำหนดด้วยเหตุจำเป็นอันสุดวิสัย

ม.ท. หมายถึง ไม่สามารถเข้ารับการประเมินทดแทนการประเมินส่วนที่ขาดของรายวิชาที่ไม่สมบูรณ์ภายในภาคเรียนถัดไป

ผ. หมายถึง ได้เข้าร่วมกิจกรรมตามกำหนด และผลการประเมินผ่าน

ม.ผ. หมายถึง ไม่เข้าร่วมกิจกรรม หรือผลการประเมินไม่ผ่าน

ม.ก. หมายถึง การเรียนโดยไม่นับจำนวนหน่วยกิตมารวมเพื่อสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร และผลการประเมินผ่าน

ข้อ 14. ในกรณีต่อไปนี้ให้ตัดสินผลการเรียนเป็นระดับ 0 (ศูนย์) เฉพาะรายวิชา

1. มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ (ไม่ผ่าน)
2. ได้ ข.ร.
3. ได้ ข.ป.
4. ได้ ข.ส.
5. ได้ ถ.ล.
6. ได้ ถ.พ.
7. ได้ ท.
8. ได้ ม.ท.

ข้อ 15. นักศึกษาที่ทำการทุจริตหรือส่อเจตนาทุจริตในการสอบ หรืองานที่มอบหมายให้ทำในรายวิชาใด ให้พิจารณาโทษตามสถานความผิด ดังนี้

1. ให้ได้คะแนน 0 (ศูนย์) เฉพาะครั้งนั้น หรือ
2. ให้ได้ระดับผลการเรียนเป็น 0 (ศูนย์) ในรายวิชานั้น หรือ
3. ให้ได้ระดับผลการเรียนเป็น 0 (ศูนย์) ในรายวิชานั้น และตัดคะแนนความประพฤติตามระเบียบว่าด้วยการตัดคะแนนความพฤติที่สถานศึกษากำหนด

ข้อ 16. การคำนวณค่าระดับคะแนนเฉลี่ย ให้ปฏิบัติดังนี้

1. ให้นำผลบวกของผลคูณระหว่างจำนวนหน่วยกิตของแต่ละรายวิชากับระดับผลการเรียน หารด้วยผลบวกของจำนวนหน่วยกิตของแต่ละรายวิชา คิดทศนิยมสองตำแหน่งไม่ปัดเศษ
2. ให้คำนวณค่าระดับคะแนนเฉลี่ย จากรายวิชาที่ได้ระดับผลการเรียนตามข้อ 14. และข้อ 15. รายวิชาที่นักศึกษาเรียนซ้ำ เรียนแทน ให้ใช้ระดับผลการเรียนสุดท้ายและนับจำนวนหน่วยกิตมาเป็นตัวหารเพียงครั้งเดียว

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

3. ให้คำนวณค่าระดับคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

ก. ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยประจำภาคเรียน คำนวณจากรายวิชาที่ได้ระดับผลการเรียนตาม (2) เฉพาะในการเรียนหนึ่ง ๆ

ข. ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม คำนวณจากรายวิชาที่เรียนมาทั้งหมดและได้ระดับผลการเรียนตาม (2) ตั้งแต่สองภาคเรียนขึ้นไป

ข้อ 17. ผู้ที่ได้ ม.ส. เนื่องจากไม่สามารถเข้ารับการประเมินครบทุกครั้ง ต้องรับการประเมินทดแทนส่วนที่ขาดภายใน 10 วัน นับแต่วันประกาศผลการเรียนรายวิชา หากพ้นกำหนดนี้ให้ถือว่าไม่สามารถเข้ารับการประเมินทดแทน (ม.ท.) ยกเว้นมีเหตุจำเป็นอันสุดวิสัยให้สถานศึกษาหรือสถานประกอบการพิจารณาเป็นรายๆ ไป ทั้งนี้ ให้ประเมินทดแทนในรายวิชาที่ไม่สมบูรณ์ให้แล้วเสร็จภายในภาคเรียนถัดไป

ผู้ที่ได้ ม.ส. เนื่องจากไม่สามารถส่งงานอันเป็นส่วนประกอบของการเรียนรายวิชาตามกำหนดส่งงานนั้นให้สมบูรณ์ภายใน 10 วัน นับแต่วันประกาศผลการเรียนรายวิชา หากพ้นกำหนดให้สถานศึกษา หรือสถานประกอบการทำการตัดสินผลการเรียน ยกเว้นมีเหตุจำเป็นอันสุดวิสัยให้สถานศึกษาหรือ สถานประกอบการพิจารณาเป็นราย ๆ ไป

ในกรณี ให้ผู้สอนหรือครูฝึกรายงานให้หัวหน้าสถานศึกษาหรือผู้ควบคุมการฝึกทราบทุกราย

ข้อ 18. นักเรียนต้องรับการประเมินมาตรฐานวิชาชีพ เมื่อนักเรียนได้ลงทะเบียนเรียนครบทุกรายวิชาตามโครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษาแต่ละประเภทวิชา สาขาวิชา และสาขางาน หรือตามระยะเวลาที่คณะกรรมการประเมินมาตรฐานวิชาชีพเห็นสมควร

ข้อ 19. ให้ระดับผลการประเมิน ในการประเมินมาตรฐานวิชาชีพ ดังนี้

ผ่าน หมายถึง ผลการประเมินผ่านเกณฑ์

ไม่ผ่าน หมายถึง ผลการประเมินไม่ผ่านเกณฑ์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษางานวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่าน ซึ่งมีดังต่อไปนี้

งานวิจัยต่างประเทศ

โคดี้ (Coady, 1979, pp. 9-11) ได้ศึกษาและวิจัยพบว่า เมื่อนักเรียนมีความสามารถทางคำศัพท์เพิ่มขึ้น จะทำให้ความสามารถในการอ่านเพิ่มมากขึ้นด้วย

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

โพดอลสกี (Podolski, 1985, p. 133) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วย CAI กับนักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนปกติ โดยใช้โปรแกรม Word Breaker ซึ่งเป็นการสอนให้เกิดความจำและความเข้าใจใน 3 เนื้อหา คือ การประสมคำ Prefix และโปรแกรม Dictionary สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องคำศัพท์ยาก และให้เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นโดยการเปิดพจนานุกรม นักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองมี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เรียนโดยใช้โปรแกรม Word Breaker มีจำนวน 50 คน และกลุ่มที่ 2 โดยใช้โปรแกรม Dictionary Hunt มีจำนวน 34 คน ส่วนนักเรียนที่เป็นกลุ่มควบคุมมี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มควบคุมของกลุ่มทดลองที่ใช้โปรแกรม Dictionary Hunt มีจำนวน 38 คน ซึ่งกลุ่มควบคุมนี้จะเรียนตามปกติ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองที่ใช้โปรแกรม Word Breaker มีคะแนนเฉลี่ยของทั้ง 3 เนื้อหาวิชาที่เรียนจากโปรแกรม Dictionary Hunt สูงกว่าคะแนนของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ และเมื่อเปรียบเทียบความชอบในวิชานี้ของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมผลปรากฏว่าทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยกลุ่มทดลองมีความชอบมากกว่า

จอห์นสัน และสแทนซ (Johnson & Stanne, 1986, pp. 668-677) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้เทป และนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความเชื่อมั่นในการใช้คำศัพท์สูงกว่านักเรียนที่เรียนจากเทป

เจมส์ (James, 1988, p. 1200) ได้ศึกษาในการนำเอาคอมพิวเตอร์ช่วยสอนศัพท์ทั้งการสะกดคำและการอ่าน เปรียบเทียบกับการสอนโดยไม่ใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนในระดับประถมศึกษา พบว่า กลุ่มที่เรียนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความสามารถในการอ่านศัพท์สูงกว่าการสอนโดยไม่ใช้คอมพิวเตอร์ และจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสามารถที่จะนำมาใช้สอนในชั้นประถมศึกษาได้โดยใช้ฝึกเป็นรายบุคคล และมีศักยภาพในการสอนอ่านในห้องเรียน

แมคเกรเกอร์ (Megregor, 1988, pp. 131-148) ได้ศึกษาผลของการเสนอเนื้อหาในระบบคอมพิวเตอร์ด้วยการใช้เทคนิคตั้งคำถามและวัดพฤติกรรมการอ่านเกี่ยวกับคำศัพท์ความเข้าใจและการวัดผลทำนายผลการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 3 จำนวน 48 คน แบ่งกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองอ่านเนื้อหาจากสิ่งพิมพ์โดยได้รับการฝึกให้ถามคำถาม ผลการศึกษาพบว่า การอ่านเนื้อหาจากคอมพิวเตอร์จะทำให้ผลการอ่านของนักเรียนดีกว่านักเรียนที่อ่านจากหนังสือพิมพ์ และการฝึกนักเรียนให้ถามคำถามมาช่วยปรับปรุงพฤติกรรมการอ่านให้ดีขึ้น นอกจากนี้ นักเรียนที่มีความสามารถด้านการอ่านปานกลางได้รับผลสำเร็จสูงกว่า

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง ส่วนในเรื่องความเข้าใจคำศัพท์ ผลการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงได้รับผลสำเร็จสูงกว่าในเรื่องความสามารถในการทำนายพฤติกรรมการอ่านเกี่ยวกับการรู้คำศัพท์

แพลมเบิร์ก (Plamberg, 1990, pp. 1-10) ได้ศึกษาและเสนอแนวคิดในเรื่อง Improving Foreign Language Learners' vocabulary Skill ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิธีการที่ผู้เรียนจะจดจำคำศัพท์ของผู้เรียน คือ ความสนใจส่วนตัวของผู้เรียน ครูควรสนับสนุนผู้เรียนในการที่จะพยายามอย่างหนัก และขณะเดียวกันทำให้การเรียนรู้ภาษามีความหมาย และมีความสุข

โคลิช (Kolich, 1991, pp. 78-79) ได้ศึกษาผลของการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนในการสอนคำศัพท์กับนักเรียนเกรด 11 จำนวน 71 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยมีการฝึกเด็กแบบผสม คือ ให้รู้จักคำจำกัดความและคำอธิบายของคำศัพท์นั้น ต่อจากนั้นทำการทดสอบหลังการเรียน และจะมีการวัดคะแนนหลังเรียนที่มีนักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ไปแล้ว 2 อาทิตย์ โดยมีผลการทดลอง คือ กลุ่มทดลอง ซึ่งได้รับการสอนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีผลสัมฤทธิ์ในคะแนนคำศัพท์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ

ลอเฟอร์ (Laufer, 1991, pp. 126-132) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปริมาณคำศัพท์ที่จำเป็นในการอ่านภาษาที่สองอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยศึกษากับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 92 คน โดยให้นักเรียนทดสอบระดับความสามารถทางคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่าน จากผลการทดสอบ ลอเฟอร์ได้แบ่งระดับความสามารถทางคำศัพท์ของนักเรียนเป็น 5 ระดับที่แตกต่างกัน คือ นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางคำศัพท์จำนวน 2,000 คำ, 3,000 คำ, 4,000 คำ และ 5,000 คำ และได้นำคะแนนระดับความสามารถทางคำศัพท์และคะแนนจากแบบสอบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนแต่ละระดับมาเปรียบเทียบกัน จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้เรียนภาษาที่สอง ควรจะมีระดับคำศัพท์ทางการศึกษาในระดับต่ำที่สุดที่จะสามารถอ่านบทอ่านได้อย่างเข้าใจ คือ ระดับ 3,000 คำ

ชัน และ เพลส (Chun & Plass, 1996, pp. 183-198) ได้ศึกษาพบว่า การเรียนรู้คำศัพท์โดยบังเอิญ (Incidental Vocabulary Learning) จากการอ่านเนื้อหาที่มีรูปภาพประกอบคำศัพท์ช่วยในการจำระยะสั้น และช่วยยืดระยะเวลาการจำได้ดีกว่าการอ่านที่มีแต่เนื้อหาหรือมีแต่วีดีทัศน์

ลอง และ ริชาร์ด (Long & Richards, 2001, p. 298) ได้ศึกษาพบว่า คะแนนที่ได้จากการจำคำศัพท์เป็นคู่ของภาษาสเปนกับการแปลภาษาอังกฤษที่มีภาพประกอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยในสเปนสูงถึงร้อยละ 95 และระลึกได้หลังจากที่พบคำเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่งในจำนวน 100 คำ ถึงร้อยละ 65

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

งานวิจัยในประเทศ

วาริณี ศรีสมพงษ์ (2517) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ และคำศัพท์กับความสามารถในการอ่านอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าความเข้าใจศัพท์และความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กันสูงมาก คือ มีค่าสหสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุพัฒน์ สุกมลสันต์ (2532) ได้ศึกษาเรื่อง ข้อมูลในหนังสือการอภิเคราะห์ และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี 2515-2530 ในด้านงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนคำศัพท์ โดยงานวิจัยในเรื่องดังกล่าว 1 งาน จากผลการวิจัยพบว่าผลของการสอนคำศัพท์โดยวิธีให้ผู้เรียนหาความหมายของคำศัพท์ จากการวิเคราะห์โครงสร้างของคำแก่ผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสงขลาได้ผลค่อนข้างดี คือ มีผู้สามารถสอบผ่านเกณฑ์ 60% ที่กำหนดไว้ 56.25% โดยสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้จากการวิเคราะห์รากศัพท์ การเปลี่ยนรูปท้ายคำ คำวิบัติ และคำย่อให้เกินเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระดับค่อนข้างสูง (ค่าเฉลี่ย = 70 % -81.25%) แต่ยังมีปัญหาด้านการหาความหมายของคำผสม และคำปัจจัย

ไมตรี สะท้าน (2539) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการประเมินตนเองทางด้านทักษะการอ่าน ความสามารถในการอ่าน และระดับคะแนนวิชาภาษาอังกฤษหลัก กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกำลังกวดวิชาภาษาอังกฤษเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบประเมินตนเองเกี่ยวกับทักษะย่อยในการอ่าน 1 ฉบับ และแบบทดสอบทักษะย่อยในการอ่าน 1 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการประเมินตนเองกับความสามารถในการอ่านมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.29 ค่าสหสัมพันธ์ของการประเมินตนเองกับระดับคะแนนวิชาภาษาอังกฤษหลัก มีค่าเท่ากับ 0.35 และค่าสหสัมพันธ์ของความสามารถในการอ่านกับระดับคะแนนวิชาภาษาอังกฤษหลักเท่ากับ 0.51 ถือได้ว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยที่นักเรียนส่วนใหญ่จะประเมินตนเองอยู่ระดับปานกลาง และนักเรียนที่ได้คะแนนดีจะประเมินตนเองอยู่ในระดับต่ำกว่าคะแนนสอบ

รัชนีวัลย์ ปะวะโพตะโก (2539) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความคงทนการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้ภาพและการเรียนโดยใช้จินตนาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม พบว่านักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างกัน ที่ได้รับการสอนโดยใช้ภาพอย่างเดียว มีผลการเรียนรู้คำศัพท์แตกต่างกันโดยนักเรียนที่มีความสามารถในระดับสูง และระดับกลาง มีผลการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถในระดับต่ำ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

จักริน โพธิ์ทอง (2545) ได้ศึกษาเรื่อง การสอนอ่านแบบกว้างเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ การรู้คำศัพท์ และทัศนคติเชิงบวกต่อการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านแบบกว้างขวางหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง คะแนนการรู้คำศัพท์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านแบบกว้างขวางหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และทัศนคติเชิงบวกต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านแบบกว้างขวางหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

วัฒนา วิชิตชาญ (2545) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สอนด้วยวิธีสอนแบบเทคนิคการสร้างแผนที่ความคิด และวิธีสอนเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า วิธีสอนแบบเทคนิคการสร้างแผนที่ความคิดสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนสูงกว่าวิธีสอนเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนแบบเทคนิคการสร้างแผนที่ความคิดทำให้เกิดทักษะในการคิดและความสามารถในการจำมากขึ้น พฤติกรรมการร่วมกิจกรรมอยู่ในระดับสูง ส่วนวิธีสอนเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีการที่มีกิจกรรมหลากหลาย และนำไปสื่อสารในสถานการณ์จริงได้ พฤติกรรมการร่วมกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง

อภิรดี จริยารังสีโรจน์ (2545) ได้ศึกษาเรื่อง กลวิธีการรู้คำศัพท์เกี่ยวกับศัพท์ทางวัฒนธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใช้กลวิธีการรู้คำศัพท์เกี่ยวกับศัพท์ทางวัฒนธรรม ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีการรู้คำศัพท์ที่มาจากบทอ่าน กลวิธีการรู้คำศัพท์ปฏิสัมพันธ์ และกลวิธีการรู้คำศัพท์ที่มาจากผู้อ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนใช้กลวิธีการรู้คำศัพท์ที่มาจากผู้อ่านมากที่สุด และใช้กลวิธีการรู้คำศัพท์ปฏิสัมพันธ์น้อยที่สุดและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ใช้กลวิธีการรู้คำศัพท์เกี่ยวกับศัพท์ทางวัฒนธรรม ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีการรู้คำศัพท์ที่มาจากบทอ่าน และกลวิธีการรู้คำศัพท์ที่มาจากผู้อ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และใช้กลวิธีการรู้คำศัพท์ประเภทกลวิธีปฏิสัมพันธ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จตุพร เพชรแก้ว (2546) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้กลวิธีลินซ์ เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ความคงทนในการจำ และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีคะแนนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ และมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน โดยผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีดังกล่าวมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์หลังจาก

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

การสอนสิ้นสุดลง

กัญญารักษ์ โพธา และคณะ (2547) ได้ศึกษาเรื่อง ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของนักเรียนโรงเรียนเทศบาล 4 รัตนวิทยานุสรณ์ จังหวัดตาก และโรงเรียนบ้านไทรงาม จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งจากผลการวิจัย พบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนสามารถช่วยในการพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยมีคะแนนเฉลี่ยในการทดสอบหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากการทดสอบก่อนเรียนร้อยละ 27.10 และ 35.95 ตามลำดับ และจากการสำรวจความคิดเห็นต่อการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนจากผู้เชี่ยวชาญ ครูผู้สอนและนักเรียนพบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนมีความเหมาะสมในด้านลักษณะเนื้อหา รูปแบบ และการใช้ประโยชน์

วัลลภา บุญอนันตบุตร (2547) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้ยุทธวิธีการเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากบริบท และความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนการสอนโดยใช้ยุทธวิธีการเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 320 คน สรุปว่า 1) นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนยุทธวิธีการเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษสามารถใช้ยุทธวิธีนี้ได้สูงขึ้น 2) นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจยุทธวิธีการเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่าสามารถพัฒนาทักษะการอ่าน

สวนีย์ พัชราพงศ์, อาจารีย์ สุภาสูรย์, เอกชัย วารุลัง และเอกชัย สุริเย (2548) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้รอบตัวด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสุราษฎร์ธานีกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุราษฎร์ธานีและโรงเรียนสุราษฎร์พิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษทั่วไปของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุราษฎร์ธานีและโรงเรียนสุราษฎร์พิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี อยู่ในระดับน้อย ความรู้รอบตัวด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสุราษฎร์ธานีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุราษฎร์ธานีและโรงเรียนสุราษฎร์พิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี อยู่ในระดับปานกลาง ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสุราษฎร์ธานีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุราษฎร์ธานี และโรงเรียนสุราษฎร์พิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี อยู่ในระดับปานกลาง และความรู้รอบตัวด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสุราษฎร์ธานีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุราษฎร์ธานี และโรงเรียนสุราษฎร์พิทยา อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสุราษฎร์ธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

สุชาติ กองกูล (2548) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนสรุปใจความภาษาอังกฤษของพระนิสิต ผลการวิจัยพบว่า พระนิสิตที่เรียนโดยการใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง พระนิสิตที่เรียนโดยการใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีคะแนนความสามารถในการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และพระนิสิตที่เรียนโดยการใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีคะแนนความสามารถในการเขียนสรุปใจความภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

พะเยา พรหมเทศ (2549) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้ภาษาที่เน้นคำศัพท์เพื่อเพิ่มพูนความรู้คำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับก้าวหน้า ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีคะแนนความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนได้รับการสอนโดยใช้การสอนภาษาที่เน้นคำศัพท์ และผู้เรียนมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนได้รับการสอนโดยใช้การสอนภาษาที่เน้นคำศัพท์

จิราพร หนูลาย (2550) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการใช้วิธีสอนแบบ SQ4R ที่มีผลความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโล๊ะหาร จังหวัดพัทลุง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

พิมพ์พธู สุตานันท์ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้กลวิธีการวาดภาพเพื่อขยายความคิดเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยสรุปว่า กลวิธีการวาดภาพเพื่อขยายความคิดสามารถพัฒนาความเข้าใจในอ่านภาษาอังกฤษ และพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน

อรวรรณ บุญสมปาน (2551) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐานผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 50 และอยู่ในระดับดีมาก และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐานผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 50 และอยู่ในระดับดี

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้ทราบถึงความสำคัญของคำศัพท์ที่มีต่อกระบวนการอ่านว่ามีความสำคัญเป็นอันดับแรกที่ผู้อ่านจะต้องให้ความสำคัญของคำศัพท์ให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งในการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนอาจจะมีวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน และผู้สอนอาจจะมีวิธีการสอนให้ผู้เรียนเข้าใจได้หลากหลายวิธี อาทิเช่น เทคนิควิธีการสอนคำศัพท์จากกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ เทคนิคการสร้างแผนที่ความคิด เทคนิคการสอนกลวิธีการรู้คำศัพท์โดยใช้ภาพและใช้จิตนาการของนักเรียน รวมทั้งการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ให้เพิ่มพูนมากขึ้นกว่าเดิม อันจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้ดียิ่งขึ้น นอกเหนือจากนี้ยังได้มีการวิจัยต่างประเทศที่ทำการศึกษาทางด้านการเรียนรู้คำศัพท์ โดยวิธีการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน อาทิเช่น เจมส์ ศึกษาการนำเอาคอมพิวเตอร์มาช่วยสอนการสะกดคำศัพท์และการอ่าน พบว่ากลุ่มเด็กนักเรียนที่เรียนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีพัฒนาการทางด้านการอ่านสูงขึ้นด้วยเช่นกัน สอดคล้องกับผลการทดลองของจอห์นสัน และสแทนซที่ใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนแทนเทป พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความเชื่อมั่นในการใช้คำศัพท์สูงกว่านักเรียนที่เรียนจากเทป จากผลการทดลองดังกล่าวจะเห็นได้ว่าผู้เรียนมีความสนใจในสื่อคอมพิวเตอร์ที่เป็นเทคโนโลยีใหม่ ที่แต่ละโปรแกรมก็จะมีการพัฒนาเนื้อหาการเรียนรู้ที่แตกต่างกันออกไป ตามจุดประสงค์การเรียนรู้นั้น ๆ นอกเหนือจากนี้ ลอเฟอร์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับปริมาณคำศัพท์ที่มีความจำเป็นในการอ่านสำหรับผู้เรียนภาษาที่สองไว้ว่า ควรจะมีความรู้ทางด้านคำศัพท์ทางการศึกษาในระดับที่ต่ำสุด คือ ระดับ 3,000 คำ ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะเห็นได้ว่านักวิชาการหลายท่านได้คิดค้นวิธีการส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์และแบ่งปริมาณการเรียนรู้คำศัพท์นั้นมีหลากหลายวิธี เหตุผลเพราะโดยส่วนใหญ่สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษเกิดจากการไม่รู้คำศัพท์ทำให้อ่านบทอ่านไม่เข้าใจ ดังนั้น สิ่งเบื้องต้นที่ผู้อ่านควรให้ความสำคัญในการอ่านบทอ่าน คือ คำศัพท์ในบทอ่าน เพราะเมื่อรู้คำศัพท์มากจะทำให้สามารถอ่านบทอ่านได้อย่างเข้าใจ และมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลเหล่านี้นำมาสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยต่อไป

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University